

CARRER

núm.
36
primavera
2003

La revista de **La Roda** d'Espectacles Infantils i Juvenils als Barris i d'Accions Culturals

Habitatge per a joves

Alerta roja

Costa d'Ivori

Una guerra silenciada

Josep Maria Huertas Claveria

Un periodista crític i compromès

Pep Gómez

Un creador de vides de paper

Fundació La Roda

Un projecte en marxa

Punt de Referència

Hi ha algú que pugui
estar per mi?
Acolliment de joves tutelats

Barri Casablanca Sant Boi de Llobregat

Els joves de Casablanca
lluiten pel barri

Espectacularment parlant

Discos i notícies i estrenes
en el món de l'espectacle
infantil i juvenil

CARRER 36
primavera
2003

La revista
de La Roda d'Espectacles Infantils
i Juvenils als Barris i d'Accions Culturals

EDITORIAL

Per poc que ens haguem informat sobre les últimes guerres que s'han esdevinut al nostre continent, podem intuir com vivia la gent del carrer l'aproximació de la guerra i els greus esdeveniments que anaven alimentant l'escalada bèl·lica. Els nostres pares i avis devien tenir més d'una vegada la sensació de ser enduts per una riuada, sense possibilitat d'agafar-se a res per evitar la catàstrofe. Ho podem intuir perquè és el que vivim en aquests moments (principis del mes de març). Impotència i frustració. Impotència i frustració davant de governants, d'aquí, d'allà i de més enllà, que amb tota seguretat seran jutjats per la història com a criminals i genocides.

Com pot ser que els que ens governen no afrontin les causes reals del terrorisme, si és que aquest és el motiu vertader de la guerra "preventiva", bonic eufemisme, que l'extrema dreta americana imposa al món? Com pot ser que els nostres governants no hagin impulsat polítiques energètiques alternatives per substituir el petroli, del qual depèn el nostre sistema de vida, si és que aquest és el motiu real de la guerra que s'aproxima inexorablement? Com pot ser que cap país pugui tenir cap veritable raó del conflicte actual, que a més té la "virtut" d'incloure tots els altres motius—després dels desastres i catàstrofes de què tot el món conserva l'empremta?

Quan en plena primera guerra mundial l'escriptor austríac Stephan Zweig suplicava que els pobles europeus s'unissin per damunt dels interessos mesquins de les nacions, era tractat d'ingenu, utòpic i traïdor. Ara se'l considera un visionari, perquè a trets generals les estructures d'aquesta unió s'han anat construint al llarg dels anys, imperfectes, però reals. Reals, però també vulnerables si falla la voluntat de conservar-les i fer-les créixer...

D'aquí a cinquanta, cent anys, els que ara demanen la unió dels pobles del món per damunt de la mesquinesa dels interessos particulars de cada territori, els que ara són titllats d'antiamericans viscerals, de pacifistes ingenus, de "gent de bona fe" sense criteri, potser rebran el qualificatiu de precursors d'un nou sistema basat en la justícia, la pau i el sentit comú. Esperem que entremig no hi hagi d'haver cap guerra mortífera com ho han estat els dos conflictes mundials.

Des de CARRER, ho tenim clar. Si un país que no serveix per a res és un país que aposta per la prosperitat en la pau, i una nació que compta en l'escena mundial és una nació que per fer-ho ha de perpetuar la injustícia, ens decantem pels països "inútils".

Que ens expliquin els governants de l'Estat, ¿què és el que guanyaran els espanyols per la seva "solidaritat" amb el país que, en teoria, és el que menys la necessita, ni que fos perquè és la primera potència mundial, la nació més rica del planeta, i la més armada? En lloc de tenir un o dos cotxes, en podran tenir quatre?

NO A LA GUERRA

Amb el suport de:

Generalitat
de Catalunya

"la Caixa"

associa-accions

5

Hi ha algú que pugui
estar per mi?

Associació Punt de Referència
Claustre Pallarès

associa-accions

8

Comerç just
27 d'abril, un dia
per a l'esperança
Intermón Oxfam
Marta Forn

l'entrevista

10-11

Un periodista crític
i compromès

Entrevista a Josep Maria
Huertas Claveria

• amb nom propi
• tradi-accions

14

• ACISJF
• La Patum de Berga

l'entrevista espectacular

16-17

Un creador de vides de paper
Entrevista a Pep Gómez,
papiroflectaire

caixa de ressonància

23

Tradiconàrius. Setze anys
divulgant el folklore
Maria Salicrú-Maltas

el tema

3

Habitatge. Alerta roja
Joffre Villanueva, president
del Consell de la Joventut
de Barcelona

associa-accions

6-7

• Convivència i intercanvi
Ibn Batuta. Carme Guasch
• Olor a cedre i latrines
Una infermera a Managua
Ana Trujillo

l'ampli

9

Costa d'Ivori
El silenci d'una altra guerra
Lluís Pinyot

el barri

12-13

La força de la lluita
Casal de Joves de Casablanca,
Sant Boi de Llobregat

• notícies
• paraules

15

• Globalització i pau
• Els 100 millors jocs infantils
Juegos multiculturales

espectacularment parlant

18-22

Estrenes d'espectacles,
novetats discogràfiques,
notícies i pàgines webs interessants

LA RODA

a cau de roda

25-27

• Fundació La Roda
• Ja ho tenim! Casal de Joves
de Pont Vell de Ripollet
• Noves entitats de La Roda
• Projecte ARSIS Ocupació
• Fundació Marianao

La revista CARRER és editada per l'associació La Roda d'Espectacles Infantils i Juvenils als Barris i d'Accions Culturals. Aquesta entitat agrupa actualment prop de cent associacions juvenils, infantils i culturals de trenta-set poblacions catalanes. Des de fa vint-i-sis anys La Roda programa espectacles i tallers de tots els gèneres per als infants i els joves a través de les associacions dels barris. Els objectius són oferir un lleure de qualitat, educatiu i formatiu als infants i els joves, afavorir l'ús de la llengua catalana en el lleure, difondre el coneixement de la cultura popular i les tradicions del país i donar suport al teixit associatiu dels barris. La Roda va rebre l'any 2001 la Creu de Sant Jordi.

Coordinació, redacció i correcció: Lluïsa Armengol
Consell de redacció: Carme Beltrán, Lluïsa Celades, Salvador Figuerola, Joan López i Concepció Pallàs
Col·laboració: Carme Aldana, Consol Farré, Marta Forn, Montse Fran, Fundació Pere Tarrés, Fundació La Xarxa, Miqui Giménez, Albert Graus, Xavier López, Teia Moner, Javier Nicolás, Xavier Pedrós, Claustre Pallarès, Montse de Paz, Noè Rivas, Maria Salicrú-Maltas, Ana Trujillo i Joffre Villanueva
Disseny portada: Umberto Valeri i Marta Serra
Maquetació: Eloïsa Trujillo
Fotografia portada: Joan Fran
Preimpresió i impressió: Gamma
Edita: La Roda d'Espectacles Infantils i Juvenils als Barris i d'Accions Culturals. C. Sant Eusebi, 53, pral. 2a
08006 Barcelona Tel.: 93 414 72 01 • Fax: 93 414 77 05
rodaesp@suport.org • www.laroda.voluntariat.org
Dipòsit legal: B/25.352.87

■ Habitatge per als joves

Habitatge alerta roja

Joffre Villanueva

L'accés a l'habitatge urbà és una de les qüestions més greus i urgents que es plantejen en aquests moments. Sobretot per als joves —i no tan joves— i els col·lectius amb rendes baixes. El preu de l'habitatge de lloguer a Barcelona ha augmentat un 13% del 2001 al 2002. El preu de compra,

prop d'un 60% des del 1991. La situació actual, que ha arribat a límits veritablement escandalosos, i la tardança de les administracions a afrontar el problema i a aportar solucions, estan creant, en amplis sectors de la població, un sentiment generalitzat de desprotecció i d'exclusió.

Ara que ho hem llegit als diaris, sabem que al nostre país hi ha un greu problema d'accés a l'habitatge, sobretot entre el col·lectiu de la gent jove i els immigrants, però també entre la població en general (per això ho hem llegit als diaris). Exactament, quin és l'abast del problema? Quines causes té? I sobretot, quines són les possibles solucions?

L'abast del problema s'expli- ca ràpidament. La impossibilitat d'accedir a un habitatge, en definitiva, el que impedeix és l'emancipació de la gent jove; això significa la impossibilitat de construir un projecte de vida propi i poder exercir una ciutadania de ple dret. I al darrere, hi ha altres "danys col·laterals", com poden ser que l'edat mitjana d'emancipació s'estigui acostant als trenta anys, o que tinguem un dels índexs de natalitat més baixos del món.

Les causes són diverses, i n'hi ha una que s'omet sovint, que és la precarietat laboral. Ha arribat al 66%, i si ha baixat és perquè s'ha abaratit l'acomodament. Que algú expliqui com es pot pagar una hipoteca a trenta-cinc anys amb un contracte temporal.

Una altra causa és que, a diferència de la gran part de països europeus, hi ha establerta la

cultura de la compra (amb els elevats i inaccessibles costos que això comporta), molt per davant de la cultura de lloguer. Això provoca que hi hagi molt poca oferta d'habitatge de lloguer i, per tant, que aquest sigui molt car. Cal dir que la cultura de la compra existent al nostre país ha estat potenciada per la realitat socioeconòmica que ens envolta, més que no pas per la voluntat explícita de les persones de tenir un patrimoni propi.

Davant d'aquest panorama, les administracions parlen de la qüestió, però mostren una passivitat sorprenent a l'hora d'intervenir, i a més, sempre es passen la pilota a l'hora de determinar les diferents competències. És significativa la passivitat de la Generalitat, que és qui té més pes competencial en la matèria.

A més, a Barcelona es produeix un altre fenomen que difi-

culta el procés d'emancipació juvenil: el poc sòl edificable (per tant, poca possibilitat de construir habitatges de protecció oficial) i el cada cop més elevat preu d'aquest sòl. En aquest sentit, cal denunciar també l'actuació de l'administració municipal, que, durant molts anys, ha optat per vendre's el poc sòl públic de la ciutat. Això ha provocat que en els darrers anys molta gent jove hagi hagut d'anar a cercar pisos més econòmics a municipis veïns.

Així doncs, no sembla massa difícil intuir quines poden ser les solucions: reduir la precarietat laboral fomentant la creació d'ocupació estable i digna. I en l'àmbit concret de l'habitatge, començaríem per demanar la promoció de la cultura del lloguer per sobre de la cultura de la compra, equiparant les desgravacions en la declaració de renda

de lloguers i hipoteques, per exemple. Però, també, construint pisos de protecció oficial (de lloguer, insistim).

També cal una regulació real del mercat d'habitatges. S'ha d'evitar que la lògica de les actuacions de les administracions respecte a les polítiques d'habitatge sigui la lògica pura i dura de les polítiques de mercat. Aquesta lògica ha estat la que ha provocat la liberalització i desregulació del mercat d'habitatges abans esmentades, i la que ha provocat la imparable alça dels preus.

Hi ha altres mesures: garantir que les polítiques actives es facin a través d'ajuts directes i no a través d'ajuts de caràcter fiscal. O establir una xarxa de mediació, un servei públic o concertat d'aval (els ajuntaments de Terrassa i Vilafranca ja ho fan amb bons resultats). I regular els habitatges buits amb una pressió fiscal que els faci aflorar al mercat de lloguer.

Ja es veu que són demandes d'un realisme aclaparador, que només cal sentit comú, voluntat política i coordinació interinstitucional per resoldre aquesta situació. ○

Les propostes de solució són d'un realisme aclaparador. Només cal sentit comú, voluntat política i coordinació interinstitucional per resoldre aquesta situació

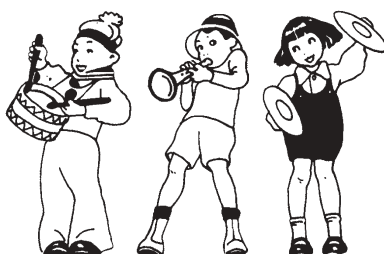
Joffre Villanueva és president del Consell de la Joventut de Barcelona

voleu participar a la revista?

doncs, som-hi!

envieu-nos els vostres articles,
les vostres idees,
les vostres peticions...

perquè totes les opinions tinguin cabuda, perquè tots i totes us feu sentir, perquè **CARRER** sigui una revista d'intercanvi d'opinió, objectiva, informativa i actual

LA RODA
Espectacles Infants

C. Sant Eusebi, 53, pral. 2a • 08006 Barcelona
Tel.: 93 414 72 01 • Fax: 93 414 77 05

rodaesp@suport.org

DECLARADA ASSOCIACIÓ D'INTERÈS CULTURAL PEL GOVERN DE CATALUNYA
CREU DE SANT JORDI, 2001

■ Punt de Referència

Hi ha algú que pugui estar per mi?

Claustre Pallarès

Punt de Referència és una associació catalana, formada majoritàriament per voluntaris i voluntàries, nascuda a la ciutat de Barcelona per donar suport a joves que han estat tutelats per la Direcció General d'Atenció a la Infància i Adolescència (DGAIA) mitjançant la figura d'un referent.

L'objectiu principal de Punt de Referència és treballar per afavorir la plena integració social dels joves tutelats i extutelats, autòctons i immigrants majors de 18 anys, de forma complementària a la tasca que fan diverses institucions o entitats.

Les conseqüències del fet d'haver passat part de la seva vida en un centre residencial influeix en el jove en molts aspectes, i d'una manera especial quan assolix la majoria d'edat i abandona el sistema de protecció per integrar-se al món sociolaboral. Aquest pot esdevenir un moment especialment crític per a aquests joves. No disposen de referents familiars a Catalunya ni d'un punt de referència que els permeti l'accés a les xarxes de recursos sociolaborals que facilitin la seva integració. No tenen tampoc l'oportunitat d'ampliar la seva xarxa de relacions personals.

La societat en què s'hauran d'integrar aquests nois i noies desconeix en general la seva situació, ignora la seva realitat i les problemàtiques que pateixen i fa prova d'una manca de sensibilitat i solidaritat envers ells.

Punt de Referència, a través del "Programa d'acompanyament" i el "Programa d'acolliment", proposa noves formes de convivència, de coneixement i de ciutadania que facin que, a poc a poc, les nostres percepcions es vagin transformant.

Recordes el dia que vas fer divuit anys? ¿Vas assaborir el gust de la il·lusió de ser major d'edat? ¿Pots reviuire la sensació de veure fer-se realitat el somni de tenir veu i vot en el món, encara que fos amb els límits lògics imposats pels pares?

Jo em pensava que tothom ho vivia d'una manera semblant, qui més qui menys, i creia que entrar a la majoria d'edat era sinònim d'alegria i d'haver fet, d'alguna manera, un cim.

No em podia imaginar l'angoixa i l'abisme que podia sentir un determinat sector de persones en arribar als divuit anys.

S. me'n va fer adonar. Era una noia que estudiava a l'institut on jo feia classe i la vaig tenir com a alumna fins a segon de batxillerat. Vivia en un centre de tutela de menors.

La seva por creixia a mesura que s'apropava el dia del seu aniversari. Havia de fer divuit anys. I no li feia gens de gràcia celebrar-los. Per a ella, ser major d'edat significava estar davant d'un penya-segat i haver de trobar un camí, una corda o un pont per poder seguir endavant.

Un cop complerts els divuit anys, S. se n'havia d'anar del centre de menors. L'Administració deixava, inevitablement, d'oferir-li aixopluc. Com a màxim, se li oferia un pis compartit fins que, al cap d'uns mesos, hagués trobat un lloc per viure, totalment deslligat de qualsevol entitat. Havia de trobar el seu espai. Amb els seus diners. Amb el seu esforç. Amb els sentiments d'una persona de divuit anys que està sola i que ha d'aprendre, tot d'una, a viure una vida que no se li presenta, de moment, gaire generosa ni prometedora.

Jo vaig poder conèixer S., i em va fer sensible a la seva situació. Però jo no hi podia fer res. I d'aquesta manera han passat tres anys.

No sé per quin atzar, però fa un any i mig em van presentar una entitat que donava resposta a la meua nova inquietud: què puc fer-hi jo?

Punt de Referència és el nom de l'associació, una associació jove però amb uns fonaments molt ben posats, que intenta estar a prop de l'adolescent a qui, amb divuit

C. Ausias Marc, 60. 08010 Barcelona
Tel.: 901 51 52 53 • Fax: 93 265 51 58

anys o a punt de fer-los, s'exigeix que trobi el seu lloc en el món en pocs mesos i que s'espavili a fer-se un futur immediat, per al qual no acaba d'estar preparat tenint en compte l'edat, les circumstàncies viscudes al llarg de la seva vida i les seves possibilitats econòmiques, que són inexistentes.

Punt de Referència actualment té dues línies d'actuació: la primera, la més consolidada, consisteix en un planter de voluntaris que, després d'un període de formació, es disposen a fer-se presents en la vida del jove extutelat —que ho haurà volgut lliurement— en forma de referent, de model, amb l'objectiu d'ajudar-lo i acompanyar-lo en el procés de la seva autonomia i integració social.

La segona línia d'actuació és més recent: el projecte, que s'ha iniciat aquest any, s'anomena "Acull" i proposa l'acolliment temporal, per part d'un nucli familiar, d'un jove que, en aquest cas, és immigrant.

La meua experiència com a referent amb un jove marroquí implica el descobriment d'una nova cultura, sotmesa sovint a massa prejudicis; permet l'aprenentatge d'un tipus de vincle —al principi del tot artificial— que em fa conèixer les meves limitacions i les meves capacitats socials en aquest cas especial i omple aquella part de mi que havia quedat sense resposta tres anys enrere.

La sensació que se sent pel fet de cobrir una part, sempre insuficient, del sentiment de solitud d'aquests joves, que no han tingut les mateixes oportunitats que jo, només es pot entendre quan vius un voluntariat amb associacions com **Punt de Referència**. I creieu que val la pena. ○

Claustre Pallarès és referent de Punt de Referència

■ Associació Sociocultural Ibn Batuta

Ibn Batuta

convivència i intercanvi

Carme Guasch

L'Associació Sociocultural Ibn Batuta (ASCIB) va néixer el gener de 1994 gràcies a l'interès d'un grup de joves marroquins, amb experiència en temes d'immigració i disposats a actuar amb dinamisme, independència i democràcia. És una associació apolítica i sense ànim de lucre. Els objectius bàsics són oferir ajuda humana, social i cultural als immigrants residents a Catalunya, i en especial al col·lectiu magrebí i a les segones generacions, i fomentar l'intercanvi cultural: donar a conèixer els aspectes més rellevants de la nostra cultura i facilitar la comprensió de la cultura del país d'acollida per crear un clima de convivència, respecte i diàleg.

És important assenyalar que actualment l'ASCIB està formada per ciutadans i ciutadanes magrebins i catalans. La formació dels socis és diversa i multidisciplinar: treballadors de diversos sectors, llicenciats en filologia àrab, farmàcia, dret, pedagogia, sociologia, periodisme, antropologia, etc., i persones que

voluntàriament i d'una manera desinteressada fan possible els projectes de l'associació.

Entre els motius que ens van dur a fundar la nostra associació hi ha l'interès a fomentar l'associacionisme en el col·lectiu marroquí, que, malgrat que és molt nombrós, és el col·lectiu d'immigrants més dèbil en l'àmbit associatiu. D'altra banda, som conscients que els immigrants sovint es veuen (ens veiem) en

per la integració d'aquests joves a la societat d'acollida, però també pel manteniment dels seus referents culturals. Però tampoc volem oblidar que la primera generació, després de molts anys de residència aquí, continua tenint importants problemes d'inadaptació i d'incomunicació i que és necessari treballar per una integració satisfactòria en la societat catalana des d'un punt de vista intercultural i fomentar el diàleg i la comunicació per evitar enfrontaments i actituds racistes i xenòfobes.

Entre els motius que ens van dur a fundar la nostra associació hi ha l'interès a fomentar l'associacionisme en el col·lectiu marroquí, que, malgrat que és molt nombrós, és el col·lectiu immigrant més dèbil en l'àmbit associatiu

En els últims sis anys l'ASCIB ha realitzat una gran quantitat d'activitats i projectes per assolir els objectius de l'associació. Actualment, i després del procés de creixement experimentat per l'entitat durant l'any 2001, caracteritzat pel canvi de local de l'associació i la reforma de l'estructura interna, hem adequat els programes de l'entitat a la nova realitat de l'ASCIB per oferir als nostres socis i sòcies un millor servei i assegurar un millor funcionament de l'entitat.

El Marco Polo del món islàmic

Ibn Batuta, nascut el 1304 a Tànger, fou un incansable viatger. Durant prop de trenta anys va recórrer la península àrab i el nord d'Àfrica; passant per Samarcanda, va arribar a l'Índia, on va residir prop de vuit anys a la cort del sultà de Delhi, que el va enviar com a ambaixador a la Xina. Va visitar Sumatra, Cèilan (Sri Lanka) i les estepes russes. Més endavant fou a l'al-Andalus i va travessar el Sàhara fins a Tombouctou i el riu Níger. Les cròniques dels seus viatges constitueixen un document imprescindible per a l'estudi de les cultures amb les quals va entrar en contacte. Destaquen especialment les descripcions de la cort bizantina a Constantinoble i de la pesta negra a Bagdad i els relats sobre l'Índia.

Ibn Batuta ha estat escollida per ocupar la vicepresidència del Foro para la Integración Social de los Inmigrantes en España fins al 2004. Aquest espai ens permet incidir d'una manera més decisiva en les polítiques que es duen a terme en l'àmbit estatal en matèria d'immigració

A això cal afegir que fins al 2004 la nostra associació ha estat escollida per ocupar la vicepresidència del Foro para la Integración Social de los Inmigrantes en España. Aquest espai ens permet incidir d'una manera més decisiva en les polítiques que es duen a terme en l'àmbit estatal en matèria d'immigració i impulsar una projecció a la resta de l'Estat espanyol de la nostra associació.

Les tasques que duu a terme la nostra entitat s'organitzen a través de sis programes, des dels quals s'ofereixen diversos serveis: "Programa d'atenció als immigrants"; "Programa d'integració i interculturalitat"; "Programa de segones generacions i joves immigrants"; "Programa Espai-Dona d'Ibn Batuta"; "Programa de menors immigrants no acompanyats" i, finalment, "Programa de cooperació i desenvolupament".

Carme Guasch és coordinadora de programes de l'ASCIB

Associació Sociocultural Ibn Batuta
C. Sant Pau, 82, bxs. Barcelona 08001
Tel.: 93 329 30 54 • Fax: 93 329 35 40
www.ascib.net • info@ascib.net

la necessitat de dedicar-se a resoldre problemes relacionats amb la subsistència i l'obtenció de permisos de treball i de residència, amb l'inexcusable oblit del futur dels seus (dels nostres) fills, la seva educació i la seva identitat cultural. A això cal sumar-hi l'aparició d'importants i preocupants problemes socials i culturals de la segona generació d'immigrants marroquins amb el seu entorn i la seva família. Per això, considerem bàsic treballar

■ Cooperació internacional

Olor a cedre i latrines una infermera a Managua

Ana Trujillo

Trobava a faltar les persones que havia conegut en altres estades en què havia anat com a cooperant a Nicaragua, el 1994 i el 1999. **Trobava a faltar el cel, els llocs, els sabors, les olors** —l'olor del cedre, fins i tot la de les latrines—, **les veus, els accents, les mirades i els somriures, les plàtiques, l'esperança i la il·lusió que els niques** (gentilici reduït de nicaragüenc) **posen en tots els projectes**. Malgrat l'enyorança, vaig estar-me tot un estiu per decidir si tornava o no a Nicaragua.

L'ONG amb la qual col·laboro des fa uns quants anys, el Comitè Oscar Romero (COR), tenia dues missions assignades per a mi: fer arribar uns medicaments i conèixer de prop l'experiència de treball d'una clínica de salut a la capital, Managua, però sense tenir un programa concret.

Vaig obtenir el bitllet de vol una setmana abans de partir. Me n'anava a Nicaragua de l'1 al 21 d'octubre. Era poc temps, però no en disposava de més i, després de tres anys de no anar-hi, estava segura que aquesta retrobada satisfaria tota l'enyorança que cada cop sentia amb més intensitat.

COR-Bcn, Carme Vendrell i la Clínica Santo Domingo

El COR és una ONG de base que va néixer arreu del món després de l'assassinat de l'arquebisbe de San Salvador (El Salvador), monsenyor **Oscar Romero**, el 24 de març de 1980. Aquest organisme **treballa coordinadament amb el Secretariat Internacional de Comitès de Solidaritat amb Llatinoamèrica**, la seu del qual es troba a Mèxic. Hi ha representació del COR a diversos països d'Europa i Amèrica Llatina. A Espanya hi ha 31 comitès, vuit dels quals són a Catalunya, comptant el COR de Barcelona.

La seva filosofia de treball aposta fermament pels pobles i les persones que lluiten per la seva dignitat, la seva cultura i el seu alliberament. És una filosofia que opta per l'ésser humà, pels més empobrits i els més exclosos.

Els projectes o activitats socials i solidàries a través dels quals el COR-Barcelona (COR-Bcn) manté contacte i relació amb les comunitats nicaragüenques són els següents: un projecte de salut i abastiment d'aigua a la comunitat de Trinidad, al departament d'Estelí; l'ajut al Bufete Jurídico Popular Boris Vega de Masaya i el suport econòmic per a un centre preescolar al barri de San Judas de Managua i per a beques d'educació a diverses comunitats del país.

Carme Vendrell és una de les persones representants del COR-Bcn a Managua. Era directora d'un institut de secundària de Barcelona i després de jubilar-se se'n hi va anar i hi viu des de fa prop de dos anys. Ja hi havia estat en altres ocasions durant el govern sandinista, però ara disposava de més temps per quedar-s'hi i posar en pràctica alguns estudis de teràpies naturals que va cursar prèviament a Barcelona. Això explica perquè treballa com a reflexòloga en una clínica petita i modesta al barri de Santo Domingo, que em servirà d'enllaç amb un altre centre de salut del Ministeri de Salut de Nicaragua (MINSa).

El mateix matí d'arribar-hi, vaig anar a la Clínica Santo Domingo, el centre de salut del qual

parlava anteriorment, que funciona amb el suport de la congregació dominica i amb la direcció d'una metgessa catalana, la Dra. Teresa Ilari, que fa més de vint anys que viu i treballa al país. Amb la llicenciatura de Medicina obtinguda a la Universitat de Barcelona i en plena època sandinista, la Dra. Ilari se'n va anar per uns mesos a exercir una medicina solidària en la qual encara creu. Ha treballat en diversos centres i diferents comunitats de Nicaragua, però un dia va decidir treballar per al seu compte i va aconseguir muntar una clínica d'atenció primària al barri de Santo Domingo de Managua. Les teràpies aplicades en aquesta clínica combinen tractaments ortodoxos (fàrmacs) amb d'altres de naturals com la reflexologia, l'acupuntura, la fitoteràpia (Flors de Bach), l'energia craniosacral o el suport psicològic.

El Centro de Salud Francisco Buitrago

Encara em quedaven més de dues setmanes per fer coses i no tenia un programa concret. Suposo que aquesta actitud respon a la mentalitat "urbanita" de sentir la necessitat de tenir les hores ocupades. També tenia clar que no volia fer turisme, malgrat que Nicaragua és una regió paisatgísticament preciosa, amb una naturalesa molt variada, amb racons verges i inhòspits i d'altres que estan considerats patrimoni de la UNESCO.

Volia aprofitar l'ocasió per conèixer de prop altres realitats de la ciutat. Volia viure l'experiència, per exemple, d'agafar cada dia el transport públic, fer la compra als petits comerços del barri, que s'anomenen *pulperías*, i aprendre el funcionament d'un servei estatal de salut.

Així va ser com Teresa Ilari em va posar en contacte amb el Centro de Salud Francisco Buitrago del barri de San Luis. Si uns dies abans em preguntava com ocuparia el temps, ara em trobava en un laboratori del Francisco Buitrago agafant i analitzant mostres de sang per a la detecció de casos de paludisme i de dengue clàssic, dues malalties que havien tornat a fer un brot endèmic entre la població i que es transmeten per picades de vectors (mosquits).

Els símptomes comuns són febre alta, postració, calfreds, sudoració, anèmia i la inflamació d'òrgans interns. Hi ha un altre tipus de dengue, l'hemorràgic, que afecta principalment la població infantil. En aquest cas ja no parlem d'una malaltia aguda sinó d'una síndrome que es manifesta igualment amb febre, postració, mialgies i limfadenopaties, juntament amb qualsevol tipus d'hemorragia. És causada pels mateixos tipus de vectors que provoquen el dengue clàssic i és de més difícil resolució.

Tots els centres de salut del MINSa comencaven, aquest mes d'octubre passat, una campanya d'"abatització", que consisteix en la distribució d'un producte larvicida anomenat *abate*, d'aspecte semblant a la sorra gruixuda i que es fica en bossetes de roba als dipòsits d'aigua que la gent té a casa seva. Una altra forma de prevenció aplicada pel MINSa és l'aspersió d'insecticida o l'eliminació de les aigües estancades. A vegades, una mosquitera o una simple espiral repel·lent de mosquits són suficients, però hi ha famílies que no en poden disposar per problemes econòmics.

Campanya intensiva contra el dengue

Davant el brot endèmic que en aquesta època s'estava donant (amb més de mil casos confirmats de dengue clàssic, una part dels quals havia derivat en dengue hemorràgic, que ja s'havia endut set vides entre la població infantil), tots els centres de salut treballaven en una campanya intensiva que posava molt d'èmfasi en l'educació ambiental, l'eliminació de criadors i l'abatització casa per casa. L'actuació contra el dengue hemorràgic és més difícil i complicada perquè demana una xarxa assistencial i un abastament d'unitats de sèrums, sang i plasma, a més d'una bona dotació de personal i equips en les unitats de cures intensives.

Malgrat la presa de consciència que les institucions sanitàries tenen sobre la salut de la població, es donen nombrosos casos de condicions higièniques precàries. Segons l'última *Encuesta Nicaragüense de Demografía y Salud*, realitzada a tot el país durant el 2001, el 59% dels habitatges, urbans i rurals, tenen una latrina i un 29% un inodor, dels quals un 18% descarrega en una xarxa de clavegueram. Un 39% de les famílies eliminen la brossa cremant-la i un 37% s'aprofita dels serveis dels camions recollidors. D'aquests resultats se'n pot deduir que un 15% de les llars practiquen el fecalisme a l'aire lliure i que un 24% llicencen les deixalles a qualsevol lloc, formant muntanyes literals de porqueria que afecten seriosament les condicions higienicosanitàries.

Taller de vacunació i dones embarassades

Mitjançant la II Jornada Nacional de Salut, promoguda pel MINSa, es procedia a la vacunació de més d'un milió de nens de tot el país per combatre altres malalties endèmiques com el tètanus i el tètanus neonatal, la paràlisi facial aguda, el xarampió, la rubèola, la tos ferina i la diftèria, entre d'altres.

Durant l'última setmana de la meua estada a Managua vaig participar en el control de dones i joves embarassades ubicades a la zona del mercat Oriental, molt propera a l'antic centre històric de la ciutat. L'Oriental és com el mercat de la Boqueria, però més gran, més brut i perillós. El control és necessari per conscienciar aquestes dones de la importància de tenir un bon pla de vacunes, assistir periòdicament a les revisions obstètriques i a les del postpart i fer-se les ecografies pertinents. Tot això sense pagar ni un *córdoba*, la moneda del país, ja que ho sufragava el MINSa, amb els cèntims dels contribuents, és clar.

Reconec que al començament no tenia ben clar allò que faria durant les tres setmanes de la meua estada, però ara me'n dono de tot el que he après gràcies a les persones que he conegut en aquest viatge. La veritat és que tinc ganes de retrobar-me novament tant amb les experiències més agradables com amb les més depriments que té aquest país, igual que a molt països. ○

Ana Trujillo és infermera i periodista

■ Consum responsable

El comerç just

Intermón Oxfam

Marta Forn

El consum de productes de comerç just a Intermón Oxfam ha crescut un 22% l'any 2002

El comerç just és una proposta alternativa al comerç internacional convencional. Es basa en el fet de garantir als productors del Sud una compensació justa pel seu treball, assegurar-los un mitjà de vida digne i sostenible i garantir els seus drets laborals. El comerç just és una eina de cooperació per col·laborar en l'eradicació de la pobresa dels països en desenvolupament.

Els objectius del comerç just són:

1. Millorar el nivell de vida i el benestar dels productors; es tracta de facilitar el seu accés al mercat, enfortir les organitzacions de productors, pagar un millor preu i oferir continuïtat en les relacions comercials.
 2. Promoure el desenvolupament d'oportunitats per als productors en especial situació de desavantatge, especialment dones i indígenes, i protegir els nens i les nenes de l'explotació en els processos de producció.
 3. Sensibilitzar els consumidors dels efectes negatius que les actuals condicions del comerç internacional tenen sobre els productors del Sud i concretar una cultura de la solidaritat en la qual els ciutadans i ciutadanes es puguin implicar amb petits gestos de consum responsable.
 4. Establir una col·laboració comercial a través del diàleg, la transparència i el respecte.
 5. Realitzar campanyes que promoguin canvis en les pràctiques del comerç internacional convencional.
 6. Protegir els drets humans promovent la justícia social, el respecte mediambiental i la seguretat econòmica.
- Per tal d'aconseguir aquests objectius, els productes s'adquireixen directament als agricultors i els artesans: s'eliminen els interme-

Un dia per a l'Esperança

Intermón Oxfam ens invita el 27 d'abril a participar a la festa Un dia per a l'Esperança. El tema central serà la crisi del cafè, un dels productes més importants del comerç just, que ja ha provocat la destrucció del mitjà de vida de 25 milions de productors

El cafè sempre ha estat el producte més important de comerç just. En l'actualitat, està molt introduït en les llars europees i la vida de milers de cafeters ha millorat gràcies al gran consum que se'n fa.

Però des de fa tres anys, el preu del cafè ha caigut un 50% i ha destruït el mitjà de vida de 25 milions de productors, molts dels quals han hagut d'abandonar el cultiu del cafè i les seves terres. Les quatre grans multinacionals del cafè —Sara Lee, Kraft, Procter & Gamble i Nestlé— continuen generant uns beneficis immensos, amb uns marges que es calculen entre el 17% i el 26% en vendes de cafè valorades en milers de milions de dòlars. Per això Oxfam Internacional ha llançat el "Pla de rescat del cafè" (www.comercioinjusticia.com).

Aquesta crisi del cafè serà el motiu central de la festa **Un dia per a l'esperança** que Intermón Oxfam organitza el proper 27 d'abril al Moll de la Barceloneta (passeig de Joan de Borbó), des de les 11 h fins a les 19 h. Tallers, gimcanes, concerts dels millors grups catalans, una mostra d'artesanía i de comerç just seran algunes de les activitats proposades.

Opcions

El Centre de Recerca i Informació en Consum publica del mes de gener del 2002 *Opcions*, la primera revista amb informació pràctica per a un consum crític i responsable que es fa a Catalunya.

El terme consum responsable s'utilitza cada vegada més. Pot tenir diversos significats: consum "verd", consum "no excessiu"... En definitiva, el que reflecteix és la presa de consciència de les repercussions socials, econòmiques i ambientals que tenen els nostres actes de consum.

Opcions s'edita cada dos mesos en català i castellà. Cada número se centra en un bé de consum. S'explica el procés de producció, es parla dels impactes que pot tenir sobre el medi i dels avantatges de les versions ecològiques i es dona el perfil de les empreses propietàries de les marques que podem trobar al mercat: la seva personalitat, els sectors en què està present i el seu comportament. La revista també ofereix altres seccions amb eines pràctiques per a un consum quotidià més respectuós amb les persones i el medi.

Els dos primers números dels sis que ja s'han publicat es poden consultar a: cric.pangea.org

diaris i els preus dels productes es fixen d'acord amb els productors. Els productors del Sud es comprometen a funcionar i prendre decisions de manera democràtica en el si de les seves organitzacions.

Per la seva part, les organitzacions de comerç just del Nord es comprometen a donar als productes del Sud un accés directe als mercats del Nord i a pagar un preu just que permeti als productors cobrir les seves necessitats vitals i els costos de producció i deixi un marge per a la inversió.

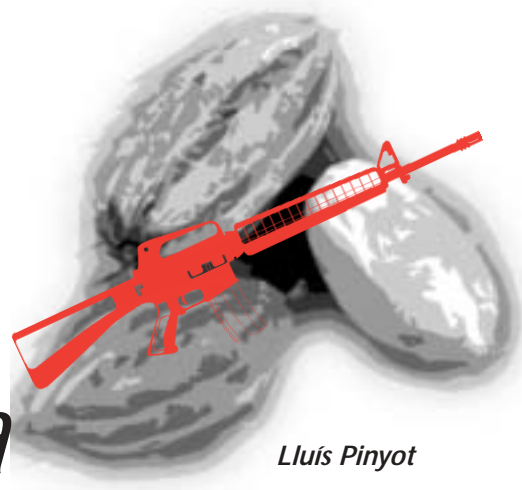
El comerç just no és només una alternativa per millorar les condicions de producció, sinó que també vol ser una alternativa al consum. Per això, quan es parla de comerç just s'ha de parlar també de consum responsable. Aquest consum té com a objectiu considerar, mitjançant la compra selectiva, el component social i ecològic del producte. Ha de suposar també la denúncia de pràctiques publicitàries no ètiques o dels hàbits consumistes de la societat occidental.

El consum responsable de productes de comerç just a Intermón Oxfam ha crescut un 22% l'any 2002 i supera els 160.000 euros. Aquest resultat ha estat possible gràcies a la participació de 500 voluntaris que treballen a les dinou botigues de l'entitat. També s'ha incorporat un accés més ràpid als productes de comerç just a través de la botiga virtual (www.intermonoxfam.org/tienda/) dins de la pàgina web. ○

Marta Forn és membre d'Intermón Oxfam

■ Solidaritat

Costa d'Ivori o el silenci d'una altra guerra

Lluís Pinyot

Des de fa gairebé vint anys tinc una relació molt estreta amb aquest país africà. L'any 1983 vaig fer dos amics ivorians en una trobada internacional d'escoltes a París, i, com qui no vol la cosa, vaig començar a viatjar a Costa d'Ivori. Arran d'aquests viatges i de noves coneixences que hi vaig fer, de mica en mica es van anar consolidant unes relacions que s'han traduït en reculls de contes i cançons d'aquest país, camps de solidaritat en diferents projectes amb SETEM, relacions amb altres ONG de casa nostra per fer projectes al país, visites d'allà cap aquí i d'aquí cap allà...

I de sobte, una guerra

Des del 19 de setembre passat, aquest bonic país de l'Àfrica occidental, model d'estabilitat i de convivència i referent de desenvolupament econòmic (per a uns quants, és clar!), per als països veïns, esclata en una sola nit. Un grup de soldats dissidents de l'exèrcit, fortament armats i molt ben preparats, seguint una estratègia perfectament planificada des de fa temps, prenen per la força de les armes la meitat nord del país. Ningú sabia qui eren, ni què reivindicaven, ni d'on venien, ni qui els finançava. El que semblava una revolució fantasma que havia de durar pocs dies encara dura avui, després de gairebé mig any. I tot això, sense que els mitjans de comunicació de casa nostra en facin pràcticament esment. Ara, les màscares han anat caient, i malgrat que se li vulgui donar forma de guerra ètnica, de conflicte entre nord i sud, entre musulmans i cristians, el que es veu clar és que respon a interessos econòmics.

La hipocresia del govern francès quan diu que no vol la guerra a l'Iraq s'acosta molt a la de George Bush quan diu que vol salvar el món del dimoni fent una guerra a l'Iraq. França, està molt clar, subvenciona el conflicte a Costa d'Ivori per enderrocar el govern actual. Aquest govern, senzillament, estava posant en qüestió les concessions mineres i de la majoria d'infraestructures del país (carreteres, electricitat, telèfon, port, transports, etc.), que estaven en mans de multinacionals franceses (Bolloré, Bouygues, etc.), per, com a país independent que és (o no?), donar-les al millor postor (el Govern ivorí havia iniciat contactes amb empreses japoneses, xineses i altres). Això, per a França, significaria perdre el control de tota la regió de l'Àfrica occidental. Imaginem-nos que els països veïns també es vulguin espavilar!

Però si aquesta rebel·lió triomfa, això significarà que els governs africans podran augmentar el pressupost per als seus exèrcits o bé que qualsevol benaventurat que tingui diners i vulgui dominar un país, per democràtic que sigui, podrà muntar una revolta armada i enderrocar-lo.

Però com que l'Àfrica, tots ho sabem, és el gran continent oblidat, també oblidem aquesta guerra, els milers de morts que ja ha provocat, els centenars de milers de persones que passen gana, els milions de refugiats i desplaçats que provoca la situació, les massacres, les fosses comunes, les violacions, la crema de pobles sencers. Ja ho diu un refrany africà: quan dos elefants es barallen, les formigues hi surten perdent.

Què fem? Què podem fer?

Des de fa temps, estem en contacte amb una associació de Bouaké, la segona ciutat més gran del país i ara en mans dels rebels, l'Associació St. Camille, que treballa per l'alliberament, la recuperació, l'acollida i la reinserció social i laboral dels malalts mentals. La malaltia mental a l'Àfrica és un tràngol que obliga les famílies a llijar o encadenar el malalt a un tronc per immobilitzar-lo, i allí s'hi pot passar des d'uns quants mesos fins a diversos anys.

Per establir lligams de cooperació amb aquesta associació, vam constituir al Bages una associació, Aima-sm, que en baoulé, una de les llengües que es parla a Costa d'Ivori, vol dir "demà". Tot just dos dies abans que el responsable de la St. Camille, Gregoire Ahongbonon, vingués a Catalunya va esclatar el conflicte, cosa que va encetar el seu viatge.

En aquests moments, la St. Camille és pràcticament l'únic referent d'ajuda humanitària a Bouaké. Fent un esforç sobrehumà, serveix diàriament 120.000 racions de menjar entre la població necessitada de Bouaké, bàsicament entre les nenes i els nens (un 60% del total). Arran del conflicte, Bouaké va quedar paralitzat, molta de la població va fugir, les escoles, els bancs, les empreses, tot pràcticament va quedar paralitzat, i la gent no té mitjans per subsistir.

Estem en contacte permanent amb els responsables de la St. Camille, i cada dia que passa la situació empitjora. No tenen recursos i l'afluència de persones afamades a les deu cuines de distribució d'aliments que tenen pels diferents barris de la ciutat és cada dia superior.

Des d'Aima-sm hem aconseguit enviar dues partides de medicaments: una de 10.000, bàsicament de psicotròpics (imprescindibles per mantenir estables els més de 3.000 malalts que depenen de la St. Camille i que, d'altra banda, fan possible amb el seu treball la distribució de tantes racions de menjar), i una altra de 2000. També hem enviat 6.000 per comprar arròs (ja no els en quedava). Tots aquests diners són el fruit de campanyes per Internet, accions que associacions solidàries de pobles del Bages i del Solsonès han fet (concerts, recollides de diners, etc.), d'ajudes d'ajuntaments (0,7% de Santa Maria d'Oló, de Sant Feliu Sasserra), de l'Ajuntament de Manresa, d'Imagina't, grup que organitza espectacles infantils a Manresa, i de tantes i tantes persones que ens han ajudat.

Buquem còmplices!

Personalment mai m'ha agradat fer campanyes solidàries exclusivament per aconseguir diners. Trobo que és massa fàcil: "Donem quatre rals, ja hem complert i hem cobert la nostra vessant solidària". No! La solidaritat vol dir moltes més coses. Sobretot, vol dir complicitat, vol dir allò de "el que no vulguis per a tu, no ho vulguis per a ningú". No voler-ho per a ningú demana una resposta activa, coherent i compromesa. Però la realitat de Bouaké ens desborda. Per això ens agradaria trobar còmplices que ens ajudessin, d'una banda, a recollir diners, i de l'altra, a aconseguir fer ressò del conflicte que viu Costa d'Ivori i les conseqüències que té. Volem trencar el silenci.

Per això demanem la vostra complicitat. Aima-sm som una associació jove, i per tant, poc arrelada i petita. Tot el que hem anat fent ha estat, en bona mesura, a partir de propostes, suggeriments i idees d'altres grups i entitats, i això és el que us demanem: ajuda, idees, col·laboracions... i diners també. ○

Lluís Pinyot és músic i animador i membre d'Aima-sm

Per a més informació sobre Aima-sm:
www.aima-sm.org

Compte corrent d'Aima-sm:
La Caixa: 2100 4662 81 0200006195

■ Josep Maria Huertas Claveria, periodista

Un periodista crític i compromès

— Diuen de vostè que és un guerriller de la premsa, un periodista que no té por de dir el que veu i el que pensa. És així?

— Bé, crec que els periodistes hem de tenir una postura crítica. Però hem de començar per l'autocrítica. No hem de creure que sempre tenim raó i que mai ens equivoquem.

— El 1975 va ser condemnat per un tribunal militar a dos anys de presó per relacionar vídues de militars amb el proxenetisme. Va complir vuit mesos de la pena. Què li va aportar aquesta experiència, com a professional i com a persona?

— Com a professional, el coneixement d'un món que des de dins és molt diferent de com ens l'imaginem. I com a persona, tot i que evidentment no m'ho vaig passar gaire bé, perquè estava a la cinquena galeria amb els delinqüents perillosos, em va ensenyar a ser més tolerant i més comprensiu.

— A banda d'aquest episodi, l'han censurat mai, o vostè mateix s'ha hagut d'autocensurar?

— Sí. En plena dictadura el censor decidia què calia publicar. Després, el mateix director del diari era el que feia la censura, i des de l'establiment de la democràcia, de vegades tu mateix t'autocensures, per no buscar-te problemes amb segons quins temes. Jo intento no fer-ho, però això no vol dir que no ho hagi fet mai.

— Vint-i-tres anys més tard, el 1998, va guanyar el Premi d'Honor de la Comunicació de la Diputació de Barcelona per la seva trajectòria professional i la seva lluita per la llibertat d'expressió. Creu que actualment el periodisme és prou compromès, que la llibertat d'expressió és un fet?

— Crec que el periodisme era més compromès abans. En els anys setanta els periodistes agafen un paper especial en la societat, que potser no els corresponia, i s'impliquen en la lluita per les llibertats. Avui en dia, tot i que visquem en democràcia, la gent va molt per lliure. Evidentment que hi ha periodistes compromesos, però sembla que costa més.

Els periodistes hem de tenir una postura crítica. Però hem de començar per l'autocrítica. No hem de creure que sempre tenim raó i que no ens equivoquem mai

— Potser perquè les causes són menys clares?

— No, no ho crec. Lluitar contra el franquisme no era una causa, era la situació que es vivia en aquell moment. Lluitar per canviar les coses que no funcionen, sí que és una causa. De fet, es va poder veure a la manifestació de dissabte [15 de febrer]. Tot i així, hi ha gent, fins i tot dins el mateix món del periodisme, que no es preocupa per aquestes qüestions. La societat ens ha tornat, o ens hem tornat, més conservadors. Tenim propietats, tenim estalvis, i tot això ens lliga i tenim por de perdre-ho. A més, cal dedicar

temps i esforç a la solidaritat, com a l'amistat, i de vegades, a certa gent, això li costa molt.

— La premsa de Catalunya és diferent de la de la resta de l'Estat?

— Crec que la principal diferència es basa en el tractament i la implicació en les notícies sobre política. Hi ha una certa tendència, fins i tot a l'hora de fer discrepància, de funcionar "a l'anglesa", d'una manera més cavalleresca. A Catalunya les relacions entre periodistes i polítics, i potser més abans que ara, han estat sempre molt estretes. Per a mi, de vegades falta una mica més de sentit crític.

— Barcelona és un dels seus temes predilectes: la seva història, la seva gent, els seus èxits i també les seves misèries... Quins són els èxits i les misèries de Barcelona?

— Barcelona es va quedar molt tocada després de la dictadura, entre d'altres coses per la gran onada d'immigració que va venir d'Espanya. Transformar això per aconseguir una ciutat més amable, que ofereix uns serveis que no tenia, que és una mica més verda i no tan grisa, crec que és el gran mèrit de la ciutat. També podem afegir el sentiment d'orgull de ser barceloní. Pel que fa a les seves misèries, crec que la ciutat s'ha adornat força en dos temes importants: un és el transport públic. Barcelona és una ciutat que no pot estar-se més sense una xarxa de metro amb moltes més línies que les que té. I l'altre, és l'habitatge. Això de la llibertat de mercat és una fal·làcia, perquè només n'hi ha per al constructor. Per a qui compra el pis, no n'hi ha, de llibertat de mercat. I els poders haurien d'intervenir-hi, amb mesures urbanístiques i fiscals. A França, els solars que no s'han edificat al cap de cinc anys paguen uns impostos més alts.

— L'any 1976 va publicar *Tots els barris de Barcelona*, amb Jaume Fabra, un document molt valuós sobre els moviments veïnals i les barrabassades de l'especulació i la manca de previsió dels responsa-

Barcelona ha aconseguit ser una ciutat més amable. Però ara ha de resoldre el problema del transport i de l'habitatge

Josep Maria Huertas Claveria

Per a mi, a la premsa catalana li falta una mica més de sentit crític. Hi ha una tendència a funcionar “a l’anglesa”, d’una manera cavalleresca

FOTO: GUILLEM HUERTAS

bles polítics de l'època. Vint-i-cinc anys després, creu que el moviment associatiu d'ara encara és fort i té veu?

— A l'època el sorgiment dels moviments associatius va ser un fenomen gairebé únic a Europa. Surtien com bolets. Amb l'establiment de la democràcia es va patir una crisi i el moviment ha envellit. Però s'ha superat força bé aquesta crisi i les associacions estan treballant fort i fent esforços per ser escoltades.

— Creu que s'ha passat d'un associacionisme més dirigit al barri i a un context proper, a un associacionisme de solidaritat, a un nivell més global?

— Sincerament, tinc un dubte raonable sobre si aquells que treballen per un problema concret, un cop se'ls solucioni, continuaran treballant pels problemes dels altres. Crec que no tenim aquesta cultura d'ajuda, i per això no acabo de confiar en les coordinadores que apareixen d'una manera circumstancial. Això no treu que hi ha iniciatives que han anat més enllà del seu àmbit concret.

— Si tornés a néixer, seria periodista?

— Sí, crec que ho tornaria a ser. Penso que no m'ha anat tan malament i m'ho he passat bé aquests anys. Però també em dedicaria més a les quatre aficions que tinc: la cuina, la jardineria, els viatges i la lectura. ○

No té mòbil i no s'hi entén gaire amb el correu electrònic, però sí que està al dia, i molt, sobre tot el que passa a Barcelona i la seva àrea metropolitana. Nascut a Barcelona el 1939, Josep Maria Huertas Claveria va començar la seva carrera de periodista el 1964 i ha publicat els seus articles i reportatges a *El Correo Catalán*, *Tele-expres*, *Diari de Barcelona*, *El Periódico* i ara a *La Vanguardia*. Es va formar en la postguerra, va viure en carn pròpia els efectes de la repressió franquista, ha viscut intensament la transició, ha estat testimoni i cronista de les protestes veïnals als barris de Barcelona els anys vuitanta i ha seguit de prop la transformació de la ciutat en els anys noranta. La seva passió per Barcelona i per la seva feina l'ha portat a recollir en diversos llibres la seva experiència i els seus amplíssims coneixements, entre els quals *El Noi del Sucre*, *200 anys de premsa diària a Barcelona*, *Tots els barris de Barcelona* i les seves memòries, *Cada taula, un Vietnam*. Veritable cronista de Barcelona, ha furgat sovint en les zones més fosques de la ciutat i és un periodista compromès. Els que els ha tocat el rebre en les seves freqüents denúncies segurament pensaran que massa compromès.

■ L'entitat

casal de joves casablanca*La força de la lluita*

El nom d'aquest barri obrer de Sant Boi de Llobregat, nascut en els anys seixanta arran de l'arribada massiva d'immigrants de l'Estat, diuen que prové d'un prostíbul que hi havia als afores de Sant Boi, conegut com la Casita Blanca. Molt anys després, els gegants del barri, el Manuel i la Blanca, ell obrer i ella la "madam" que regentava aquesta caseta blanca, ens recorden aquests orígens.

La vida del barri ha estat marcada des del principi per les reivindicacions de millores urbanístiques, dutes a terme principalment per l'Associació de Veïns Casablanca, que recentment ha celebrat el seu vint-i-cinquè aniversari. La llista és la mateixa que en molts barris de la mateixa època: asfaltat de carrers, serveis bàsics, equipaments, remodelació... I encara no està tancada. Tot just ara es construeix un mercat municipal i fa poc es va inaugurar un ambulatori. Però encara falta un poliesportiu, en fase de projecte, zones verdes i una línia de metro, una de les principals reivindicacions que encara no ha estat satisfeta.

El 1993, es va formar una altra entitat, el Casal de Joves Casablanca, format per nois i noies del barri que es van fer càrrec de l'espai juvenil que fins aleshores estava gestionat per l'Ajuntament. El Casal ha aconseguit en aquests deu anys transformar-se en un referent a Casablanca, un espai on els joves dels barris troben serveis de tot tipus —activitats de lleure, informàtica, tallers, festes, esport...— i on poden donar via lliure a les seves iniciatives. També és un referent a tot Sant Boi, on lidera la Federació de Casals de Joves de la població.

Javier Nicolàs, president del Casal, i Albert Graus, secretari, són uns lluitadors nats. Han desenvolupat una gran capacitat de negociació i són pacients, però també són molt tossuts i no reculen davant de res per tirar endavant els projectes dels joves del barri.

Associació de Joves del Casal de Casablanca

Ptge. del Solsonès, s/n. Annex Phènix
Sant Boi de Llobregat
Tel.: 93 654 03 02

CineClub SANT BOI

El cineclub Sant Boi neix d'una proposta feta per l'Associació de Joves de Casablanca en el marc del projecte "Oci Nocturn Alternatiu" de la nostra ciutat. Per aquest motiu l'organització del cineclub la portem conjuntament amb una tècnica de la Regidoria de Joventut de l'Ajuntament, amb el suport de la Federació Catalana de Cineclubs. Amb aquest cineclub, la idea és fer arribar al nostre públic jove el cinema independent, que no arriba a les sales comercials, i donar un servei de cinema que no existeix a la nostra ciutat. El cineclub Sant Boi està situat al Casal de Barri Casablanca, al carrer Badajoz, 2. Les projeccions de les pel·lícules es fan els divendres a les 22.30 h. Per consultar la nostra programació, podeu entrar a la pàgina web del programa "Oci Nocturn Alternatiu" de Sant Boi: www.onasantboi.com.

Plaça Espanya. Línia L81 o L86. Són els dos únics mitjans de transport per arribar des de Barcelona a Casablanca, barri de 5.000 habitants de Sant Boi de Llobregat, que en té 85.000. No hi ha metro. Només arriben els Ferrocarrils de la Generalitat, però a l'altra punta d'on jo he quedat amb Javier Nicolàs, president del Casal de Joves de Casablanca. El trajecte ofereix un paisatge caòtic de camps de carxofes i naus industrials, gasolineres i masies, deixalleries que semblen improvisades, ponts i carreteres. Passem Sant Boi i el conductor de l'autobus m'assenyala la parada de Casablanca. He quedat a les 11 h. Arribo una hora massa aviat. Pregunto pel Casal de Joves i una noia m'indica un edifici de dues plantes. És el Casal del Barri de Casablanca, un dels sis que l'Ajuntament de Sant Boi té a cada barri de la població. Al voltant, habitatges d'unes cinc plantes, amb la roba estesa als balcons. Al davant, indústries i polígons, i més enllà, Viladecans. Més amunt, Camps Blanc, el barri "germà" de Casablanca. El Casal és molt agradable, té un bar lluminós i ample, una sala de teatre i una ludoteca molt acollidora. Me l'ensenyen en Javier i Albert Graus, el secretari de l'entitat, que m'han vingut a buscar per dur-me després al Casal de Joves, ubicat a tocar en una antiga escola prefabricada que els ha cedit l'Ajuntament. "Aquesta ludoteca l'hem muntada tota nosaltres" explica amb justificat orgull en Javier. "Hem presentat el projecte, hem condicionat el local, hem anat a buscar les joguines... L'Ajuntament ens va donar suport econòmic amb una subvenció per tirar endavant aquest projecte, ens va cedir el local i ens va oferir el suport del tècnic dinamitzador del barri Casablanca. Això sí, després uns tècnics van venir a comprovar si la ludoteca complia les normatives..."

El Casal de Joves de Casablanca és un dels primers centres d'aquest tipus que es va crear a Catalunya. L'any 1993 uns joves del barri van presentar un projecte a l'Ajuntament de Sant Boi per fer-se càrrec del casal municipal i gestionar-lo. L'experiència ha tingut un èxit extraordinari, que es deu a la gran dedicació, a l'esforç sovint ingent i a la voluntat incorruptible dels joves que es van implicar en el projecte.

El Casal cobreix una infinitat d'activitats i propostes per als joves del barri, des d'acti-

vitats esportives, culturals i de lleure fins a la formació. "El que intentem és que els joves se sentin lliures, que vagin al seu ritme, que no tinguin unes normes que es converteixin en limitacions. No tenim ni quotes ni carnets, sinó que qui vol entra i qui vol surt", explica l'Albert. "Intentem potenciar la relació entre els joves. Després d'un partit de futbol, per exemple, organitzem un dinar o un sopar a la mateixa pista, perquè els joves no centrin l'atenció en el resultat del partit sinó que gaudeixin jugant amb els seus companys."

El barri de Casablanca és un exemple clar de l'especulació salvatge dels anys seixanta que va fer créixer barris sense cap de les infraestructures necessàries per assegurar el benestar dels seus habitants. A Casablanca tot just ara s'està construint un mercat municipal i l'ambulatori del barri fa olor de nou. No hi ha biblioteca, ni piscina, ni cap zona esportiva. L'any 1997 el barri va inaugurar una falsa parada de metro per reivindicar aquest servei. Per ara, sense resultats. El problema de l'habitatge també és present al barri. L'Albert i en Javier en són un exemple. Tenen més de trenta anys i viuen amb els pares. "Han fet habitatges de protecció oficial a Sant Boi, però no arriben a cobrir les necessitats" comenta l'Albert. "A més, per pagar els 30 milions que et demanen per un pis normal, has de tenir una estabilitat laboral, cosa que tampoc és fàcil d'aconseguir" recalca en Javier.

En el barri hi ha algun punt localitzat de tràfic i consum de drogues. "Al casal vénen alguns nois que no són precisament anegats. Però mirem de conèixer-los i que s'hi trobin bé. De vegades et toca fer funcions que en altres llocs estan remunerades i que són dutes a terme per professionals" explica en Javier. "Ara, per exemple, hi ha un grup d'uns quinze joves que tenien ganes de ballar hip-hop, que està molt de moda, i enlloc de fer-ho al carrer, vénen al Casal i s'organitzen com volen."

No hi ha dubte que en Javier i l'Albert són coneguts al barri. Quan ja ens dirigim al local propi del Casal de Joves, que comparteixen amb altres entitats del barri, una mare crida a banda en Javier. El seu fill té problemes a l'escola, vol saber la seva opinió i li demana consell.

La Ludoteca Casablanca ofereix un espai de joc i trobada on els nens poden divertir-se i aprendre tot jugant

En Javier i l'Albert se senten orgullosos de la trajectòria del Casal, que ha sabut transformar-se en un espai obert a tothom, on la veu dels joves és primordial. Els satisfà que l'Ajuntament diposés la seva confiança en ells i d'haver tirat endavant aquest projecte amb èxit, un èxit que es deu en gran part a la gran implicació que senten aquests joves per al seu barri, a la gran quantitat d'hores que li dediquen i al seu esperit de lluita. I estan esperançats amb el projecte de construcció d'equipaments juvenils al barri que els permetrà millorar els seus serveis. Però també tenen queixes. "El barri està mancat d'activitat associativa. Nosaltres som els únics que ens ocupem dels joves", diu en Javier, que tenia quinze anys quan es va vincular al Casal. Ara n'és el president i amb la seva llarga experiència té molt clar que els joves necessiten propostes noves. "No només cal mantenir, cal innovar". Segons ells, les administracions haurien d'apostar més pel barri, donar més suport a les iniciatives dels seus habitants. "Intentem crear iniciatives i treballar pel desenvolupament de tot el barri i donar empenya al paper dels joves de tota la població. Per això promovem molt la relació amb les altres entitats de Sant Boi, i per això necessitem l'ajuda de les institucions." ○

Lluïsa Armengol

ACISJF

Associació Catòlica Internacional de Serveis a la Joventut Femenina

L'Antonia, la Doris i la Lucy han marxat del seu país per misèria, hi han deixat tres, quatre fills, i tot allò que més estimen. S'han endeutat fins al coll per pagar un viatge que per a elles representa molt diners. Arriben aquí sense papers i no poden treballar, no tenen recursos, ni un lloc per viure, però lluiten i tenen esperança. L'Antonia té els ulls lluents i les llàgrimes apareixen. "Pienso en mis hijos." La Doris, entremig d'un plor, diu que no pot més perquè recorda la seva filla disminuïda que ha deixat al seu país i de la qual té cura la seva mare, que és molt gran. Com aquests hi ha molts exemple més, que ens ajuden a comprendre el drama de la immigració.

L'Associació Catòlica Internacional de Serveis a la Joventut Femenina (ACISJF) va néixer a Friburg (Suïssa) el 1897 per iniciativa de diversos països europeus amb la finalitat de donar resposta a les necessitats amb què es trobaven les noies joves que, pel fet de buscar feina, deixaven les seves llars, els seus pobles i sovint els seus països, sense tenir la formació ni la preparació adequades.

Per fer front a problemes que ultrapassaven les fronteres, es va crear l'organització internacional amb l'objectiu d'actuar com una veritable xarxa d'acollida i d'ajuda. En aquesta època, la finalitat era protegir les noies i evitar que fossin captades per xarxes de prostitució. Actualment, entenem que la millor protecció és tenir accés a una formació sòlida i en tots els aspectes, perquè sigui la mateixa persona la que tingui criteri suficient per decidir què vol i assumeixi amb responsabilitat les seves decisions.

L'ACISJF és una associació sense ànim de lucre i d'utilitat pública. Actualment és present a 29 països i a Barcelona es constitueix legalment el 1953. Té estatus consultiu a la UNESCO i al Consell d'Europa. La missió fonamental és acollir, orientar i acompanyar la persona en el seu procés de desenvolupament. L'entitat ofereix diversos serveis segons les necessitats individuals de cada persona. A cada lloc l'associació treballa amb autonomia i promou la seva intervenció segons les necessitats de l'entorn.

A Barcelona es treballa des de tres eixos: els serveis d'acollida, les residències i la formació i inserció laboral, majoritàriament de col·lectius amb dificultats. Actualment hi ha diferents projectes per a immigrants. Entre aquests es troba el que va adreçat a dones com l'Antonia, la Doris i la Lucy, amb permís de residència o de treball o sense, amb l'objectiu de facilitar la seva integració a la cultura que les acull.

ACISJF

C. València, 273, 1r, 1a • 08009 Barcelona

Tel.: 93 215 56 26 - 93 487 19 22 • Fax: 93 487 32 17

consol farré
insertora laboral

tradi·accions

La Patum de Berga

Diuen que la primavera, la sang altera, però no ens alterem pas, ja que no és el tema que ens ocupa. En aquesta ocasió, fem una breu passejada per una de les festes més concorregudes i emblemàtiques de la tradició festiva catalana: la Patum de Berga.

La Patum es remunta al segle XIV i està relacionada amb el teatre religiós medieval i les processons de Corpus, i, més enllà, amb festes ancestrals. El dijous i el diumenge de Corpus Christi, festa instituída al segle XIII per honorar la presència real de Jesucrist a l'eucaristia, uns personatges mítics i simbòlics, que representen la lluita del bé contra el mal, salten i dansen al so d'un tabal —d'on prové el nom actual de la festa: pa-tum, pa-tum. Ho fan acompanyats d'una música enardidora, enmig d'una orgia de foc i de fum i d'una intensa participació del poble.

El ball dels Turcs i els Cavallet (que representen una lluita de moros i cristians), dels gegants, els nans, les Guites (monstres infernals), les Maces (una escenificació de la lluita entre els àngels i el dimoni) i l'Àliga conformen un aparador acolorit de la imatgeria popular. Però l'apoteosi de la festa arriba al vespre amb el salt dels Plens. Una pluja de foc, un estrèpit infinit i el públic reunit a la plaça central de Berga, la plaça de Sant Pere, que gira entusiasmada i com embogida entre les espurnes, els trons, els crits, la suor i el fum. Finalment, el Tirabol, on s'expressa l'alegria del públic, posa punt final a la Patum.

Si la primavera no ens ha alterat la sang, segur que per Corpus Christi la Patum de Berga ho aconseguirà, ja que es tracta d'una de les festes més singulars i sorprenents del nostre calendari tradicional.

Qui visiti Berga el dijous i el diumenge de Corpus Christi participi a la magna festa berguedana, o a les passades del dimecres i dissabte al vespre, fàcilment copsarà el sentit festiu, lúdic i, en certa manera, orgiàstic de la Patum.

montse fran

Notícies

■ globalització i pau

GLOBALITZACIÓ?

La Fundació per la Pau, a través d'un conveni amb la Diputació de Barcelona, posa a disposició dels ajuntaments de la província de Barcelona una exposició divulgativa sobre la globalització.

Aquesta exposició, de fàcil instal·lació i estèticament molt atractiva, té l'objectiu d'explicar d'una manera clara, sintètica i rigorosa què és la globalització i quins efectes té. Què vol dir "globalització"? Parlem d'un procés incontrolable? Ens referim només a un procés econòmic? És bo o és dolent? Hi ha algú darrere de tot això?

L'exposició, que es pot veure al web de Fundació per la Pau, s'adreça a tots els públics i ens convida, d'una manera suggerent, divertida i didàctica, a pensar sobre un fenomen del qual es parla molt, en bé o en mal, i que ja afecta la vida de milions de persones a tot el món.

Fundació per la Pau. Tel.: 93 302 51 29 • www.fundacioperlapau.org

LA PAU EN JOC

Si voleu participar a activitats i campanyes a favor de la pau, us donem alguns noms d'entitats que duen a terme una feina interessant en aquest camp, amb propostes molt diverses:

Fundació per la Pau: c. Casp, 31, 2n, 1a. 08010 Barcelona • Tel.: 93 302 51 29 • www.fundacioperlapau.org. Una de les pàgines recull tota la informació referent al moviment a favor de la pau i les iniciatives que es porten a terme.

Justícia i Pau: www.pangea.org/org/juspau/. L'entitat és present a moltes ciutats catalanes.

Sodepau: ptge. del Crèdit, 7, pral. 08002 Barcelona • 93 301 01 71 • www.pangea.org/org/sodepau

Federació Catalana per la Pau: C. Pau Claris, 76, pral. 08010 Barcelona • www.pangea/perlapau/fedcat

Plataforma Aturem la Guerra: Centre de Documentació i Treball (CDT). C. Gran de Gràcia, 126, Barcelona • 93 217 95 27

recordant...

La manifestació del 15 de febrer

En tots els meus anys de vida, i ja en tinc uns quants, mai he viscut una manifestació tan multitudinària com la del 15 de febrer passat. Hi van anar nens petits, adolescents, adults i gent gran. Això no es pot explicar en poques paraules. S'ha d'haver viscut, l'emoció era tan gran... Tots els que vam participar érem una munió de gent amb un sol pensament, era un agermanament per la pau al món. Ens manifestàvem perquè totes aquelles persones prepotents que els agraden les guerres s'adonin que una part molt gran del nostre planeta vol un món millor per a tots, que no hi hagi fam al món, que hi hagi més benestar per a tots. A molts no ens agrada com aquestes persones fan servir el seu poder, d'una manera tan poc humana. Com deia sant Francesc d'Assís, no és tan difícil de portar a terme la pau i el bé. Hem de ser persones de bona voluntat.

Il·luisa celades

paraules paraules paraules

Secció elaborada per la
Fundació Pere Tarrés

Els 100 millors jocs infantils

Autora: Eulàlia Pérez
Il·lustració: Maria Rius
Any d'edició: 2002
Lloc d'edició: Barcelona
Editorial: Molino

Eulàlia Pérez ens presenta un centenar de jocs perquè els més petits s'ho passin d'allò més bé.

Els jocs estan dividits en dos grans grups: els jocs d'interior i els jocs d'exterior. Cada joc es presenta amb una fitxa introductòria que orienta sobre l'edat dels participants, el nombre de jugadors, l'organització i el desenvolupament. Les regles del joc van acompanyades, a més, d'un gràfic o un dibuix de Maria Rius per fer-les més entenedores. Els jocs no necessiten materials complementaris, amb la qual cosa és molt més fàcil posar-los en pràctica.

Si us agrada fer jocs originals però us manquen idees, en aquest llibre hi trobareu propostes per fer presentacions senzilles i divertides: jocs d'expressió o per parelles, amb materials reciclats, amb pilota o jocs per estirar les cames, per quan anem de viatge i jocs per als més menuts.

Juegos multiculturales

225 juegos
tradicionales
para un mundo global

Autors: Jaume Bantulà i
Josep Maria Mora
Any d'edició: 2002
Lloc d'edició: Barcelona
Editorial: Paidotribo

Aquest llibre té cinc capítols, que corresponen als cinc continents. Els jocs que trobem en aquest llibre provenen de la tradició oral de tot el món, de l'Àfrica, l'Àsia, Amèrica, Oceània i Europa. Es tracta de desenes de jocs curts per a nens i nenes de totes les edats que han estat recollits amb la intenció de proporcionar als mestres i educadors un recurs didàctic per a una educació basada en el respecte a la diversitat cultural. Cada joc conté una il·lustració que en facilita la comprensió, a més de fer referència a l'edat més adequada dels participants, la durada, l'organització, el material necessari i la descripció de l'activitat.

pep Gómez

Un creador de vides de paper

Papiroflèxia s'escriu amb la *p* de paper i de Pep Gómez. Aquest artista d'origen aragonès, que va néixer al barri Xino de Barcelona el 1946 i va viure a Mallorca durant deu anys, és titellaire i

enquadrador de professió, però la papiroflèxia és l'activitat que absorbeix bona part de les seves hores de feina. Les reparteix entre tallers, cursos, seminaris i conferències i la representació d'espectacles amb titelles de paper. Fa vint-i-cinc anys que s'hi dedica, sempre amb un somriure entre irònic i trapella, una mirada blava riallera darrera d'unes ulleres minimalistes i, des de fa uns quants anys, amb una respectable barba canosa i embullada. Les seves mans, àgils i furtives, fan en un no res figures fràgils, senzilles o complexes, amb vida i moviment propis, que tenen la virtut de transmetre el subtil sentit de l'humor del seu creador. Li agrada la vida senzilla, extreure l'essència de les coses, la simplicitat desbrossada de tot el que és accessori i aprofundir en les coses per treure les seves pròpies conclusions. Probablement per això l'apassiona la papiroflèxia, que li permet transmetre la sensació de l'existència real de l'objecte, la seva essència.

Pep Gómez és el gran especialista, encara que ell ho negui, d'una disciplina que té molts adeptes. Un dels més famosos, Miguel de Unamuno, hi va dedicar el seu cèlebre *Apuntes para un Tratado de Cocotología*, els passatges del qual Pep Gómez declama amb veu ben timbrada i profunda que saben transmetre tot el sentit de les paraules de l'escriptor basc. I és que la papiroflèxia va molt més enllà de la mera confecció de vaixells, barrets o *pajaritas* de paper. Les possibilitats que ens ofereix aquest art són infinites. Tan que s'apliquen en arquitectura, en disseny, en matemàtica, en geometria, en psicologia i en educació. Fins i tot la NASA l'utilitza.

Com bocins de paper plegat poden esdevenir el centre de tot una vida és el que esbrinem en aquesta entrevista.

— La papiroflèxia no és una professió gaire corrent...

— Bé, més que professional jo em considero un humanista del "mí-nim": els titelles, la narració de contes, els llibres i, per descomptat, la papiroflèxia.

— Com vas pensar a dedicar-t'hi?

— Per casualitat. Mai m'he proposat res a la vida, tot ha vingut d'una manera natural. Al principi, feia papiroflèxia a casa meua, després amb els amics. Quedàvem al bar Bosc, a Palma, i, com sempre passa a Mallorca, quedes "devers les 10", i això vol dir potser a les 9, potser a les 11, potser mai. Alguns dels amics venien i mentre esperàvem tranquil·lament si algú més arribava fèiem figures de papiroflèxia. Un any em van regalar un llibre anglès que es diu *Origami simple*, d'Eric Kenneway. Tot i que deia "simple", el vaig trobar complicat. El vaig tenir oblidat durant un parell d'anys, però un dia el vaig tornar a mirar amb més calma i, efectivament, vaig veure que la única cosa que havies de tenir era una mica de paciència i anar fent, pas a pas, el que t'explicava el llibre. Vaig fer un dels models, l'ocell bevedor, i va tenir un èxit tan gran a les reunions del bar Bosc que això va definir una mica la meua biografia i el que faria després. Era tan fàcil tenir èxit!

— Tenia entès que eres de Barcelona...

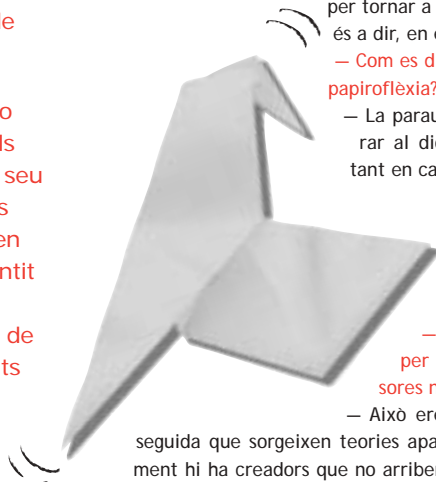
— Sí, vaig néixer al carrer Robadors, al bar La Pilarica dels meus avis, que eren aragonesos. Però vaig viure deu anys a Mallorca, els anys formatius. Sóc com els romàntics, que havien de fer un viatge per tornar a ser el que sempre havien estat... és a dir, en el meu cas, barceloní.

— Com es diu una persona que es dedica a la papiroflèxia?

— La paraula papiroflèxia no es va incorporar al diccionari fins fa vuit o deu anys, tant en castellà com en català. Qui s'hi dedica es podria anomenar papiroflectaire, papiroflecter (en mallorquí), papirofleuta, en fi... com més us agradi.

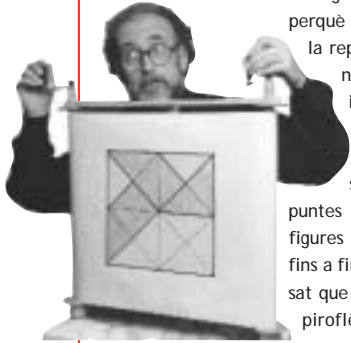
— En teoria s'ha d'utilitzar un paper quadrat i no es pot emprar ni tisores ni cola...

— Això eren les teories antigues. Però de seguida que sorgeixen teories apareixen les contrateories. Actualment hi ha creadors que no arriben ni a plegar el paper: fan les figures amb l'ajut de l'ordinador. Ara bé, això planteja quins són els límits de la creació i què vol dir ser papiroflectaire, perquè el paper no solament és una abstracció, és una matèria sòlida, una realitat. També hi ha creadors que agafen paper de seda i d'alumini, enganxat amb cola d'esprai, i n'aconsegueixen papers molt resistents.

escultures fràgils per Ò eternes

El paper es va inventar a la Xina el s. I o II. Al s. VII salta al Japó on s'utilitza amb finalitats simbòliques i religioses per embolicar els regals fets a les divinitats, els *noshi*: neix l'*origami* (*ori*-, doblar, i *kami*, paper), l'art de plegar el paper. Els àrabs, que fan conèixer el paper a Occident, també practiquen aquest art, aplicat estrictament a figures geomètriques perquè l'Islam no permet la representació humana ni animal. Les innovacions que hi introdueixen —el tall o el calat— són l'origen de les puntes de coixí o de les figures retallades. No és fins a finals del segle passat que l'origami o la papiroflèxia d'origen

oriental es difon plenament als països occidentals seguint les rutes comercials obertes per les invasions colonials dels europeus.

L'any 1902 Miguel de Unamuno va publicar *Amor y Pedagogia*, una novel·la en què l'escriptor basc condemnava la falsa ciència i els falsos pedagogs. Don Fulgencio Entrambosmares de Aquilón, el tutor d'Apolodoro Carrascal (aquell infant que anava per geni i es va quedar en monstre a causa dels excessos de la pedagogia i la manca d'amor), sosté en els *Apuntes para un tratado de Cocotologia*, l'apèndix de la novel·la i un brillant estudi de l'aparentment modesta *pajarita*, que el món es pot entendre, integralment, a través d'ella.

El que és segur és que a través de la papiroflèxia es pot descobrir tot un món. Un món poblat de petites escultures fràgils però eternes, un món paral·lel en què el creador es diu: El Papiroflectaire.

Dades i adreces útils

- **VI Convenció Internacional de Papiroflèxia:** Santiago de Compostel·la, de l'1 al 4 de maig de 2003.
- **pajarita.com:** el web de l'Associació Española de Papiroflèxia.
- **geocities.com/Paris/LeftBank/4091:** pàgina del Grupo Zaragoza de Papiroflèxia, un dels més actius de l'Estat.
- **origami.iespana.es/origami/:** pàgina interessant pels enllaços que ofereix sobre el món de la papiroflèxia.
- **avioncitos.com:** hi trobareu una infinitat de models per fer avions de paper.
- **xtec.es/~xescanil/:** pàgina personal de Xavier Escanilla amb creacions pròpies, com ara un caganer papiroflectic.

No contents amb això, pinten la figura quan la tenen acabada i la doten d'un realisme que fa por. Avui en dia, la papiroflèxia s'ha diversificat molt i s'aplica en molts camps. La Bauhaus la feia servir per dissenyar estris de la vida quotidiana. S'aplica en l'aeronàutica espacial, a la publicitat, a l'escola, com a element terapèutic... Les possibilitats són infinites. Sense comptar les aplicacions de cara al teatre, la diversió.

— **L'aspecte religiós que envoltava aquest art en els seus orígens, s'ha conservat?**

— No, i avui dia hi ha tantes maneres d'entendre la papiroflèxia com persones hi ha en aquest món. Cadascú busca una cosa íntima. He conegut gent que només busca tenir èxit, ser creador, fer llibres, viure d'això. D'altres que només volen divertir-se. Gent que hi veuen un aspecte més místic, com una creadora japonesa que es va retirar tres mesos dalt del Fuji-Yama i va tornar amb un llibre de papiroflèxia modular sota el braç. N'hi ha que diuen que la papiroflèxia és un diàleg amb el paper. Això ja comença a ser interessant. Després hi ha gent que vol figurar al *Guinness* i fa extravagàncies, com la *pajarita* de paper més petita del món, que s'ha de mirar amb microscopi, o la figura modular més gran del món, que és, si no recordo malament, un escut del Barça que té 10.000 mòduls.

— **I a tu, què t'interessa en la papiroflèxia?**

— La seva part més lúdica, més festiva. El moviment... El fet de descobrir l'essència de les coses... Per exemple, es pot fer una petxina de paper que sigui molt realista, que s'obre i es tanca. Per fer-la, necessites quinze minuts. Però també la pots fer en un segon, amb un simple moviment. [*Pep Gómez agafa una tira*

de paper i en un segon, efectivament, la transforma en una ostra suggestiva fent un lleu pressió a la part central del paper amb els dits.] Perquè l'essència és el moviment i la resta són guarniments que li poses. Amb un rectangle hem fet una ostra, però el mateix rectangle també pot ser una papallona [*l'ostra es transforma en papallona voladora*], o unes castanyoles [*i Pep Gómez es transforma en Joaquín Cortés*], tot depèn de com s'utilitza. Aquesta essència, a mi, em basta.

— **Parla'ns dels tallers...**

— Bé, la meua relació amb els alumnes és molt personal. Intento que estiguin bé i m'interessa que puguin experimentar el fet que amb un paper i un mínim de temps i de material es pot fer qualsevol cosa sorprenent. Això per si sol ensenya a valorar les coses senzilles.

— **Quines són les teves figures favorites?**

— La pipa, la gamba... M'agraden molt les figures que tenen moviment, les que fan alguna cosa. En realitat, totes les figures poden tenir moviment, per això he estat i sóc titellaire.

— **Què aporta el paper al món dels titelles?**

Com a titellaire m'interessen molt els objectes: com és cada objecte i què es pot fer amb ell. El paper és una matèria tan dúctil que pot servir per fer qualsevol cosa: titelles, un vestuari, una escenografia, sorolls...

— **Quina ha estat la figura que t'ha costat més de fer?**

— Recentment m'han encarregat un taller de dinosaures i això ha implicat que hagi estat mesos i mesos dedicant-m'hi, no solament per veure què és el que jo podria fer, sinó el que podrien fer els alumnes. I he arribat a unes conclusions curiosament fàcils: enlloc de fer mamuts o ictiosaures complicadíssims, he

creat la *pajarita* juràsica i he dotat les figures d'una història pròpia. De vegades, per arribar a conclusions molt simples, necessites molta estona.

— **Un papiroflectaire busca la perfecció?**

— Depèn. Hi ha gent que vol fer un *Tyrannosaurus rex* i que li surti perfecte, i hi ha persones, com jo, que el que ens interessa és suggerir, trobar l'essència, crear una sensació íntima que allò és un ocell, per exemple. A més, com deia Unamuno, "La perfecció geomètrica se encuentra solamente en el universo platónico, donde residen las ideas puras". Totes les figures tendeixen a la perfecció, però no es pot aconseguir mai perquè el paper no és perfecte. Aconseguir la perfecció és una utopia.

— **Una figura de paper és una obra d'art molt fràgil...**

— Sí. Però totes les figures es poden reproduir, i estan fetes i pensades perquè tothom les pugui fer. Aquest és el gran mèrit de la papiroflèxia.

— **Hi ha algun museu de la papiroflèxia?**

No en sé de cap. Hi ha figures a museus i hi ha les que es conserven a les associacions de papiroflèxia de diferents nacionalitats, però seria una bona idea.

— **Què tens entre mans, ara?**

— Al maig vaig a Santiago de Compostel·la, a la Convenció Internacional de Papiroflèxia, i després em quedaré a Galícia per fer diversos tallers i també conferències a diferents universitats.

[*I és que Pep Gómez és un gran papiroflectaire... i una persona encantadora.*] ○

Lluïsa Armengol i Eloïsa Trujillo

2 anem a veure...

professor Karoli — l'elixir de la vida

p Gènere: circ

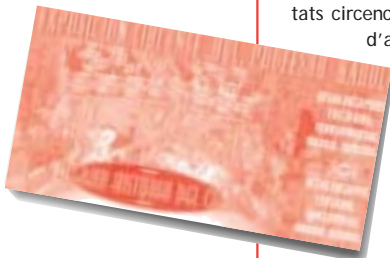
p Públic: familiar

p "Sóc el professor Karoli, i tinc el plaer de presentar el meu beuratge especial, un producte miraculós, l'elixir de la vida... L'humor, l'acció i les habilitats circenses en són els ingredients."

Ramon Muñoz, el professor Karoli, va ser cofundador del desaparegut i enyorat grup Boni i Caroli, que durant divuit anys va recórrer mig món amb els seus espectacles de circ. Ara torna en solitari i ens presenta un espectacle ple d'acció i humor, *L'elixir de la vida*, en què les habilitats circenses són, evidentment, les protagonistes. Quines són les propietats d'aquest elixir, d'aquest producte miraculós de renom internacional? Doncs, senzillament, és la rialla,

que només grans artistes com el professor Karoli, malabarista, monociclista i còmic apassionat poden aconseguir d'una manera tan fresca, imaginativa i estimulant. Així, doncs, el professor Karoli no és cap xarlatà, i el que ens proposa és molt seriós: riure per viure millor.

El professor Karoli també posa a la nostra disposició la seva interessantíssima col·lecció d'objectes de circ, reunits en una exposició que repassa la història d'aquest art des dels temps dels grecs, els romans i els bufons medievals fins al *Nouveau Cirque* i el circ contemporani.

Pentina el gat

1, 2, 3... i!

e Gènere: contes musicals

e Públic: preescolar, primer cicle de primària i familiar

e Una confusió fa que tres músics i un rondallaire hagin de compartir l'escenari. Sense demanar permís, apareixen diversos personatges: un rei, sis gats, un trobador, un lladre, la lluna, les notes musicals... Ja només falta el públic, que, és clar, també haurà de dir — cantar! — la seva!

Pentina el Gat, una companyia jove però ja amb una gran experiència, ens presenta un espectacle original i didàctic que barreja bona música, contes i animació. Tot això amb un rerefons pedagògic important.

A través dels contes que conformen l'espectacle, el rondallaire-animador i els músics de la companyia ens ensenyen conceptes musicals d'una manera dinàmica i entenedora. Quines són les notes musicals i quina importància tenen, quina diferència hi ha entre el so i el silenci, com podem seguir el ritme de la música amb el nostre cos... Tot això sense deixar de divertir i fent cantar i ballar el públic. L'audició va acompanyada d'un CD i d'un dossier pedagògic.

E Gènere: teatre

E Públic: per a tots els públics, i escolars de 8 a 12 anys.

E Argument: En una ciutat d'un país on la gent té un nas molt gran, un senyor una mica fatxenda, amb un nas envejat per tothom, el perd d'una manera misteriosa després de passar per les mans d'un barber un xic estrany. Com a conseqüència d'això, la gent de la ciutat el margina. Amb el temps, però, i gràcies a l'aparició d'una bella florista, se n'adonarà que ser diferent no és tant important, i que es pot viure dignament i ser acceptat per tothom sense el seu antic i bell nas.

teatre de cordó el nas

"El Nas" és un relat que pertany al llibre *Relats de Sant Petersburg* que Nikolai V. Gogol (1809-1852) va escriure l'any 1834. L'adaptació que en fa la companyia Teatre de Cordó és una paràbola sobre la intolerància. En una societat on el nas és l'element més important des del punt de vista social, qui perd aquest element tant preuat és, per força, un marginat, i la seva lluita se centra en la recuperació del prestigi perdut i en la seva reintegració social. Teatre de Cordó ha potenciat els elements fantàstics i màgics de la història i ha conservat la localització i l'ambientació russa de l'original en els elements estètics i en la música de la posada en escena. El llenguatge teatral i el musical s'interrelacionen per ajudar a la comprensió de la història.

■ El teatre per a tots els públics i els mitjans de comunicació

Jo, si cal, els pago l'entrada

Teia Moner

Els mitjans de comunicació condicionen els punts de vista i les conductes de la gent. Afortunadament, però, el públic sempre ha tingut una certa autonomia per elaborar les seves pròpies versions dels fets. Sense aquesta autonomia, el teatre infantil —que jo prefereixo anomenar per a tots els públics— no existiria. Però existeix, malgrat la ignorància sistemàtica de tots els grans mitjans de comunicació. Existeix gràcies al públic, gràcies al voluntariat que organitza gran part de la seva difusió i gràcies als grups que malviuen en aquests circuits.

Els mitjans de comunicació no presten atenció al teatre per a infants. Això és un fet. A la premsa escrita nacional (*El Periòdico, La Vanguardia, El País, Avui...*), les informacions que rebem es limiten a una cartellera que anuncia els actes. És una llàstima, perquè tots sabem que l'interès del lector augmenta quan es personalitza un article, quan el periodista dona una visió del fet; solament em consta que hi ha un periodista, Ferran Baile, que es dedica en cos i ànima a fer una columna més o menys fixa els caps de setmana.

La premsa local, generalment, presta més atenció a les activitats de teatre per a tots els públics. En moltes publicacions locals són habituals les crítiques i els articles sobre els espectacles per a infants. Potser perquè hi ha menys activitats culturals, més sensibilitat dels periodistes, que generalment són joves, o uns criteris empresarials diferents...

Pel que fa a la premsa especialitzada, la situació és especialment vergonyosa. A Catalunya hi ha una revista especialitzada en teatre, *Escena*, a la qual estic subscripta. Si n'agafem qualsevol número, comprovarem que el teatre infantil no existeix. Hi ha una cartellera, però cap ressenya o article sobre grups o espectacles infantils.

La premsa digital és un camp que encara és nou, minoritari. No tindrà una influència real fins que les tarifes planes siguin planes de veritat i amb preus americans i fins que tots els pares i les mares no tinguin Internet a casa i la utilització d'aquesta eina sigui habitual. Cal destacar, però, que és l'únic mitjà en què es van produint iniciatives encoratjadores: *Artez, Teatralnet, Boletín Pro Arts, Fiesta Cultura...*

Davant d'aquest panorama, ens podem fer algunes preguntes sobre el perquè d'aquesta absència sistemàtica d'informació sobre els espectacles per a tots els públics en els mitjans de comunicació.

1. El teatre infantil no interessa al públic?

Les persones que tenen autoritat per decidir anar al teatre —pares, mares, avis, àvies...—, en general no tenen criteri. Sovint no els importa el que es faci, si té qualitat o no en té, si és adequat per l'edat dels fills.... Solament els interessa treure els nens de casa. En alguns casos, portar-los a un acte cultural és una manera de calmar la seva veu interna com a educador. Però, què va primer, l'ou o la gallina? Si els mitjans de comunicació no informen ni eduquen l'espectador, com pot l'espectador respondre amb una actitud madura a l'hora de decidir i d'escollir?

Ja és hora que se'ns valori socialment, que se'ns critiqui, que es parli de nosaltres. Això és necessari perquè puguem incrementar la qualitat del nostre treball, per superar-nos i continuar amb la moral ben alta

2. No interessa a la direcció del diari per criteris "empresarials"?

Tot i que els espectacles infantils són dels que mouen més espectadors en el món del teatre, és un gènere que no aporta grans ingressos. Els preus de la taquilla són ínfims i la majoria de locals tenen poca capacitat.

3. No interessa al periodista o aquest no està preparat?

En teoria, el periodista està preparat per investigar, buscar, elaborar i difondre eficaçment els productes informatius, interpretatius i d'opinió. Però sembla que això no passa quan es tracta del teatre familiar. Sembla que els periodistes no tenen prou informació ni prou formació per poder valorar els espectacles infantils. No hi ha especialistes. Que no s'ensenyi a la facultat? O potser el periodistes no tenen temps d'anar a veure els espectacles... Cada cap de setmana es representen tants espectacles infantils com els de tot un any per a adults.

4. Els grups no tenen prou mitjans econòmics per tenir un gabinet de premsa per difondre els espectacles?

Evidentment, no. És la realitat pura i dura.

5. Els grups organitzadors d'espectacles infantils, generalment voluntaris, no tenen la força, l'economia o els coneixements que tenen les grans agències de contractació que gestionen els espectacles de teatre per adults?

Evidentment no. Una altra vegada, és la realitat pura i dura.

I què en podem dir de la ràdio? Hi ha un paral·lelisme manifest amb la premsa escrita. Això sí, les grans ràdios generalment dediquen uns minuts al teatre per a infants quan els manca programació per omplir espai. Són habituals les trucades a l'estiu per fer entrevistes a grups de teatre infantil.

I la televisió? És pràcticament inaccessible. Cal dir que, des de fa un temps, hi ha el programa "Escena" al Canal 33, però no recordo haver-hi vist cap espectacle infantil, si no és que es parli d'algun festival en concret. Cal destacar també l'absència de programes especialitzats en informació i crítica d'espectacles per a infants. Fa anys, els programes "El Carro de la farsa" i "Cajón de sastre" (TV1) i "Terra d'escudella" (TV3) intentaven educar el criteri dels espectadors i difondre el treball dels grups que es dedicaven a fer espectacles infantils. Aquesta finestra, actualment, està tancada.

Per a les persones que fem teatre per a tots els públics és important tenir el nostre espai en els mitjans de comunicació. No solament perquè representa una publicitat i, consegüentment, un increment d'actuacions, sinó perquè ja és hora que se'ns valori socialment, que se'ns critiqui, que es parli de nosaltres. Això és necessari perquè puguem incrementar la qualitat de nostre treball i perquè la nostra ànima d'artista s'enriqueixi i ens puguem superar i continuar endavant amb la moral ben alta. És un bé cultural que els mitjans de comunicació deuen a la societat.

Crec que els gestors dels mitjans de comunicació, que en definitiva són els que tallen el bacallà, són persones amb molta responsabilitat; estan molt estressades per la seva feina, i això vol dir que, o bé no tenen família, per sobredosi de feina, o bé no tenen vida familiar, per manca de temps. Per tant, no van al teatre amb els fills i tenen un desconeixement total dels espectacles que es fan actualment en el nostre país. Com que sóc optimista, penso que només cal que, entre tots, aconseguim convèncer-los que un dels plaers de la vida pot ser gaudir al costat dels teus fills d'un bon espectacle. Jo, si cal, els pago l'entrada. ○

Teia Moner és titellaire

notes

noves

noè rivas i miqi giménez

noè

- *Vint-i-cinc anys i un dia*
Edició i distribució pròpia

Diu l'inici d'un poema de Joan Soler i Amigó: "Sóc serviola, sóc contramestre, sóc timoner, sóc capità...". Ens imaginem algú que sap fer el seu ofici, que sap estar on i quan cal, fent bé la feina que convé. Un bon navegant, sens dubte. Un bon *marinheiro*, com ho és, m'atreveixo a dir-ho, Noè Rivas, que en té el nom, la gorra i l'esperit. L'esperit que l'ha dut en vint-i-cinc anys a salpar i recalcar, a reptar xàfec i solellades, endolls rampants i tarimes corcades de salbror. Trencant les ones de nous mars, recollint sabors, triant olors, remenant tresors, per oferir-ho tot a la tornada. Deixant el rumb fixat per als que vindran, que res no en saben.

I abans de reprendre la ruta, ha volgut deixar un nou present per als que, vinguts d'arreu, quedem a port, a punt d'encetar altres camins. Lletres i sons per captivar tothom, compromeses i disteses, tradicionals i ben actuals. De les que engresquen a agafar l'instrument i encetar una cantada amb bona companyia. Si ho escolteu, lligueu-vos com l'Ulisses prop de les sirenes, perquè no podreu evitar fer petar els dits, ni podreu aturar els peus mentre us embriagueu amb els sons brodats i els arranjaments ben trobats de la trepa de pirates i filibusters (penedit, eh?, o no...) que l'acompanyen. Si fóssim a l'hostal de l'Almirall Benbow, s'escoltaria en Bill recitant la cantarella: "Rom, rom, rom, una ampolla de rom"... i alçaríem el got. Avui, però, proposo que fem un brindis amb aquest beuratge: *Vint-i-cinc anys i un dia*, que Noè ens ofereix en format de CD.

Miqi Giménez

tramvia blanc

- *Blanc*
Edició i distribució pròpia

Ara ja fa disset anys que l'orquestra d'animitació Tramvia Blanc va néixer al si de la colla dels Blancs de la Festa Major de Granollers. És per això que en editar el seu tercer disc li han posat de nom *Blanc* —l'any 1997 van editar *Tramviatge* i l'any 2000, *Fira't*.

Del disc *Blanc* en destaca l'acurada producció i gravació i una bona interpretació musical. Hi trobareu setze temes per cantar, jugar, ballar i aprendre, sempre al voltant del color blanc.

La recepta d'aquest bon àpat musical consisteix en la bona combinació de ritmes ben variats (des d'una cançó de bressol a un rock-and-roll, un rap, una polca, un vals, un *funky*, un pasdoble, una rumba, una *bossa nova*...), la interpretació a càrrec d'una coral infantil, la participació de tota una *big band* i la professionalitat innegable dels components de Tramvia Blanc: Joan Bretcha (guitarres), Dimas Corbera (baix), Toni Cuesta (trompeta i acordió), Pep Grau (bateria), Pitu Llobet (veu i danses), Martí Ventura (piano), Agustí Camps i Miquel Illa (tècnic de so). El resultat: una bona recepta de cuina musical.

Al llibret del disc hi ha les lletres, les partitures i els acords de les cançons, algunes orientacions pedagògiques i fins i tot el repte de posar lletra a una dansa instrumental.

Al CD hi trobareu una entretinguda pista interactiva per jugar, pintar, cantar i conèixer una mica més Tramvia Blanc.

www.tramviablanc.com

bandalix

- *Carpe Diem*
Edició i distribució pròpia

No hi cap dubte que aquesta és una de les millors bandes de metall de tot Europa. Bandalix és un increïble conjunt de deu músics dirigits per aquest gran trompetista, arranjador i Leonardo da Vinci del segle XXI que és Néstor Munt.

La seva música és un excel·lent còctel de diversitat, de pluralitat, de músics amb majúscula, de passió de músics que toquen amb ganes, de complicitat...

Aquest disc és una mostra de tot això. A banda d'algunes peces de Néstor Munt, Arrigo Tomasi o Marcel Casellas, hi trobareu música ben variada: músiques de pel·lícula, com "Amarcord", aquella dolça melodia de Nino Rota, músiques dels Balcons, com "Cajesukarije", del gran mestre Goran Bregovic, reggae a "Wonderbrass", influència caribenya a "El Tieso de la Habana", funky a "Picture in the wall", el jazz de John Coltrane a "Like Sonny"...

Com diuen els mateixos Bandalix, aquest és un disc "carpo-ere, psi, tum", és a dir, per tenir-lo i gaudir-ne una vegada i una altra i per descobrir bona música lluny de la mediocritat comercial que s'està imposant al nostre país.

I si no en teniu prou, ben segur que els podreu trobar actuant en una sala de concert o fent una cercavila per carrers, places i parcs... O, si més no, us podreu consolar visitant el seu casolà web:

www.bandalix.com

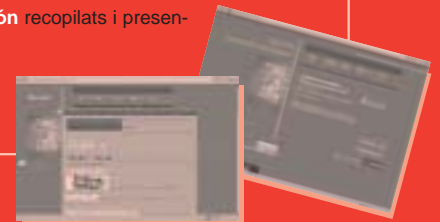

enxarxats al web

Creiem que us pot ser útil que, a partir d'aquest número, us presentem alguns webs d'interès on podeu trobar experiències o materials adients a la vostra tasca educativa. Comencem el recorregut i visitem webs amb jocs de tota mena.

www.xtec.es/~rbadia/

Si us pregunteu si s'estan perdent els jocs, o si els nois i noies d'ara només juguen a futbol o amb videojocs, o què se n'han fet de les baldufes, les bitlles, les cordes de saltar..., aquest és el vostre web. Aquí trobareu una base de dades amb **825 jocs d'arreu del món** recopilats i presentats per Rafael Badia, un mestre i internauta que vol contribuir a la conservació del patrimoni cultural que representen els jocs.

www.noubarris.net/laguineu/ENLACES.htm

Si voleu endinsar-vos a Internet ajudats per una bona guia, podeu visitar el web la **Ludoteca La Guineu**, de Nou Barris. Hi trobareu reculls de jocs, pàgines temàtiques d'alguns jocs, publicacions, associacions i propostes didàctiques, el joc a Internet, el rol, museus de jocs, ludoteques, fabricants de jocs... Déu ni dol, oi?

www.ctv.es/USERS/avicent/Juegos_paz/index.htm

Si el que busqueu són jocs per a la cooperació i la pau, no dubteu a visitar aquest web, i si el que voleu són jocs interculturals, adreceu-vos a: www.gratisweb.com/juguem/interculturalitat.htm

Apa, doncs, a jugar!!!

el racó del CD

maria salicrú-maltas

Bona nit, malparits!

Un dels primers DVD de l'escena musical catalana que ha sortit al mercat ha estat el penúltim disc dels gironins Sopa de Cabra, *Bona nit malparits!* (Música Global, 2002).

Grups com Els Pets, la Dharma, Sangtraït o Raimon també han volgut innovar-se tecnològicament i han enregistrat concerts en format DVD. Sangtraït i Sopa de Cabra han decidit editar els seus últims concerts. *Bona nit malparits!* va ser gravat íntegrament a la sala Razzmatazz de Barcelona —antiga Zeleste— a principis de novembre de 2001, quan el guitarrista Joan "Ninyín" Cardona encara vivia. El disc inclou un CD amb setze cançons i un DVD en què, a més del darrer concert, s'inclou un *karaoke*, un reportatge del *backstage*, fotografies, imatges del darrer concert a l'Espai, un concurs i la dis-

cografia. El grup editarà el proper mes d'octubre un CD que inclourà el concert a l'Espai, enregistrat pocs dies abans dels últims concerts a Razzmatazz. Sens dubte parlem d'un disc molt emotiu, malgrat que li falta una certa creativitat. No s'ha inclòs cap cançó nova de la banda. Només hi ha els temes que més han agradat al llarg de més de quinze anys de trajectòria.

Lluís Llach Jocs

De nou, i com tantes altres vegades, el cantautor Lluís Llach discrepa del context polític recent. Així es percep en el seu darrer treball discogràfic, *Jocs* (BMG Ariola, 2002), i

més concretament ho expressa en la cançó "Neofatxes globals": "Mireu-los com van, són l'Espanya de sempre, la d'antigues tenebres que van ressuscitant", canta Llach, en el 28è disc de la seva carrera. L'enregistrament consta d'un total de set cançons, una d'elles, "Fabià", dedicada a Fabià Puigserver. Només la de més extensió, "Ara mateix", està escrita per Miquel Martí i Pol. El darrer disc del cantautor empordanès és recomanable perquè de nou Llach ha sabut evolucionar musicalment i no ha perdut l'ànima de poeta ni el seu expressionisme, sobretot davant els sentiments més purs. Així ho va poder demostrar en el primer concert de la seva gira fet al Liceu i es pot percebre en les actuacions a diverses poblacions catalanes i de l'Estat. Es preveu la fi de la gira de *Jocs* el proper mes de juny.

parlem de teatre!

La Mostra de Teatre Infantil i Juvenil de Catalunya

29 de maig-1de juny

La fundació La Xarxa organitza a Igualada la 14a edició de la Mostra de Teatre Infantil i Juvenil de Catalunya. Des del 29 de maig a l'1 de juny s'hi podrà gaudir d'una seixantena d'espectacles de diversos formats creats a Catalunya, d'exposicions, jornades de debat i altres activitats relacionades amb el món de l'espectacle.

La Mostra de Teatre Infantil i Juvenil de Catalunya s'ha consolidat com un veritable mercat artístic només comparable al que es presenta a la ciutat de Tàrraga amb la celebració, el mes de setembre, de la Fira de Teatre al Carrer (encara que amb uns altres paràmetres molt més amplis).

Aquesta mostra de teatre s'ha consolidat com la més participativa del nostre país, tan pel que fa a la quantitat d'espectacles nous que s'hi presenten com pel nombre d'espectadors que vénen d'arreu de Catalunya. Destaca l'aug-

ment progressiu de programadors i altres professionals del món del teatre per a nois i noies, tan catalans com de fora del nostre àmbit territorial, que hi assisteixen.

Aquesta mateixa demanda ens ha portat a signar un conveni amb el Govern balear, amb el qual s'inaugura la participació de companyies de les Illes Balears a la Mostra de Teatre de La Xarxa en un espai que anomenarem "Espai Illes Balears". La Xarxa també proposarà diferents activitats culturals dins la Mostra de Teatre que es fa a Vilafranca de Bonany, a Mallorca.

Fundació Xarxa
d'Espectacle Infantil i
Juvenil de Catalunya

www.xarxacat.es

Sergi Buka rep el 17è gran premi de màgia

L'octubre passat la ciutat de Sant Sebastià va centrar l'atenció màgica amb la celebració del **XXV Congreso Mágico Nacional**, on es va atorgar a l'il·lusionista català **Sergi Buka** el Gran Premio del Jurado.

Aquest premi, el 17è que s'atorga, és el màxim guardó que es concedeix a l'Estat espanyol en l'àmbit de l'il·lusionisme i la màgia. Sergi Buka, conegut pels seus treballs d'ombres xineses i ombromanies, va presentar l'espectacle *Quimera*, que combina projeccions visuals amb efectes d'alt il·lusionisme. El jurat va valorar el caràcter innovador de l'espectacle, la seva espectacularitat i alhora la seva exquisidesa.

Sergi Buka aposta amb il·lusió per la innovació i la introducció de les noves tecnologies en el món de la màgia.

Aquest jove mag català ha aconseguit un llenguatge personal que l'ha situat en poc temps en un lloc destacat entre els professionals de la màgia i l'il·lusionisme del país.

■ Festival Folk Internacional

El Tradicionàrius

16 anys divulgant el folklore

Maria Salicrú-Maltas

A la meitat de la dècada dels vuitanta, Jordi Fàbregas, a l'època exmembre del grup Coses i membre de l'associació cultural TRAM i actualment component del Pont d'Arcalís, va entrevistar-se amb Lluís Serrahima, un dels pioners dels Setze Jutges i aleshores cap del Departament de Música de la Generalitat de Catalunya. L'objectiu de la trobada era proposar-li que la institució col·laborés

econòmicament en una iniciativa que els engrescava, la de fer regularment activitats per promocionar la música i la cultura tradicional catalana i normalitzar-la. Serrahima, gran catalanista com el seu pare, va donar suport a la proposta i així va progressar una de les entitats culturals que més embranzida i importància ha aconseguit dins el panorama musical català.

Jordi Fàbregas i els seus companys es reuen al CAT, el Centre Artesà Tradicionari de la vila de Gràcia, però no van començar a gestionar aquest local fins a l'any 1993, gràcies a un conveni amb l'Ajuntament de Barcelona. El cert és que des del 1988 l'associació va ser molt activa. Va fundar la discogràfica TRAM i va començar a organitzar el Tradicionàrius, un festival que tenia l'objectiu de mostrar la música d'arrel tradicional catalana i servir de plataforma de divulgació. Aquest festival ha evolucionat feliçment al llarg de més de quinze anys i enguany s'ha transformat en un esdeveniment internacional, el Festival Folk Internacional Tradicionari. De gener a abril hi ha programades actuacions de grups estrangers com Tre-Martelli, del Piemont, Eliza Carthy, del Regne Unit i Etnika, de Malta, i també vetllades berebers, poloneses o libaneses. De l'Estat espanyol destaquen els gallecs Marful i els bascos Tapia eta Leturia. D'altra banda, el festival d'enguany inclou activitats per als més menuts els diumenges al matí, la majoria amenitzades pel llegendari grup d'animació infantil Ara Va de Bo, liderat per Jordi Roura. L'originalitat del nostre folklore és capaç d'atraure persones de diferents gustos, i sens dubte, des d'aquestes línies recomanem totes les sessions del festival a tots els públics. La mostra d'enguany, a més, és molt variada, tant pel que fa a les cultures representades com per les localitzacions: hi ha programats concerts al Palau de la Música Catalana, a l'Escola Superior de Música de Catalunya, a la Societat General d'Autors i Editors, al Taller de Músics i al mateix CAT.

A banda del Tradicionari, el CAT organitza altres activitats, com concerts-balls, seminaris, monogràfics, tallers d'aprenentatge d'instruments, i col·labora en l'edició de la interessant revista *Folk*. També uneix esforços amb el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana del Departament de Cultura de la Generalitat (CPCPTC), amb el qual organitza durant alguns caps de setmana els Tallers d'Arsèguel, junt amb una associació d'aquesta població de l'Alt Urgell i els acordionistes del Pirineu. El CPCPTC també porta a terme al mes de juliol la Fescat (amb una gran oferta de cursos d'estiu) i l'Aula de Música Tradicional i Popular.

Sens dubte, el CAT ha estat l'entitat que més ha divulgat la música tradicional a Catalunya durant els darrers anys i ha estat la guspira que ha permès que naixessin nombrosos grups de folk formats per persones menors de trenta anys, com és el cas de La Carrau, Pomada, Xot, Sa Trumfa des Godai o La Coixinera, que representen el relleu generacional i assegura la continuïtat del folk. El CAT ha revifat el folklore català, cosa que, inversament a d'altres indrets, a casa nostra s'ha donat a posteriori del fenomen del rock. Aquest renaixement del folklore català ha servit per valorar també les formacions de folk que hi havia durant la dictadura, com el Grup de Folk o bé formacions d'animació infantil com Ara Va de Bo, molts dels quals han reeditat discos o n'han editat de nous. Els interessats en aquesta excel·lent proposta poden ampliar la informació a www.tradicionari.com o bé adquirir bimensualment la revista *Folk*, on a

més de tota l'actualitat referent al folklore català hi ha reportatges, notícies i un compacte amb les novetats de la música tradicional catalana. ○

Maria Salicrú-Maltas és musicòloga

fundació *La Roda*

Hem entrat al vint-i-sisè any de la creació de l'associació La Roda.

Tots els que en formem part creiem que han estat uns anys de feina ben feta i que han donat uns bons fruits.

Fa uns quants mesos vam pensar si seria bo transformar l'associació en una fundació. Després de consultar-ho amb gent que hi entén, ens van aconsellar que és molt millor ser fundació. Així doncs, amb el vist-i-plau de la nostra assemblea, ho hem tirat endavant. Quan tots els papers estiguin en regla, posarem fil a l'agulla. Per la nostra part, seguirem treballant com sempre per la nostra cultura i les nostres tradicions, i sobretot pel nostre país, perquè entre tots fem un futur amb més força i benestar. Creiem que amb les nostres institucions i les entitats del nostre país seguirem lluitant tots plegats amb més força que mai, per fer un país obert a tothom, un país de qualitat.

Lluïsa Celades, coordinadora general de La Roda

Ja ho tenim!

Després d'un any de feina, després de moltes hores d'esforços, de no dormir les hores que tocaven..., ja ho tenim! Tenim un nou casal al barri Pont Vell de Ripollet, el Casal Jove, obert per a nois i noies a partir dels 12 anys.

Ara fa dos anys el Centre d'Esplai La Gresca iniciava una nova aventura, la d'esbrinar què era el que realment necessitava el barri del Pont Vell i Tiana. La nova aventura es va plasmar amb l'**Estudi diagnòstic participatiu**, que va donar fruits de gran interès. El projecte, amb el suport de totes les entitats del barri i de la mateixa administració que el gestiona, es va elaborar amb un gran esforç, que s'ha vist recompensat amb la participació de tothom i el suport de l'administració local en la seva posada en funcionament.

Els resultats de l'estudi, les conclusions i les línies estratègiques a seguir ens van marcar uns camins molt clars per desenvolupar des de la nostra entitat.

Una de les línies era l'obertura d'un centre diari d'esplai per a infants. Aquesta estratègia, però, no ha resultat prioritària en les actuacions de La Gresca, sinó que hem optat per la segona proposta: **l'obertura d'un centre diari d'activitats per a joves, per atendre la situació d'aquest col·lectiu al barri, que no té un lloc de reunió real i viu la problemàtica de la droga d'una manera molt propera i continuada en les seves rutines diàries.**

Aquest nou centre es va inaugurar de forma pilot amb el Casal d'Estiu. Les dinàmiques utilitzades, en què es donava molta importància a les propostes dels nois i noies participants, van aconseguir un gran èxit entre la població jove. Aquesta idea, extreta de projectes com "Dies de nit", o "Abierto hasta el amanecer",

ha donat un nou impuls a l'entitat en el barri del Pont Vell i, alhora, ha significat el definitiu reconeixement de la nostra entitat per part de l'entrellat associatiu del Pont Vell i Tiana i, també, de l'administració local.

La feina, però, no es va acabar amb el Casal d'Estiu. Ha continuat amb l'obertura, el dia 4 d'octubre, del nou Casal Jove La Gresca, amb activitats diàries a partir de les sis de la tarda de dilluns a divendres i en horari d'esplai els dissabtes.

Les activitats proposades responien a les demandes de la població juvenil que es van recollir en l'elaboració de l'estudi. Es va proposar un taller de creativitat, un taller de *capoeira*, un taller de reforç escolar, un taller d'iniciació a Word i un taller d'oci nocturn no consumista, que respon plenament a la filosofia i els valors que la nostra entitat intenta transmetre als joves que participen a les nostres activitats.

Aquesta primera programació s'ha vist amplificada, en part gràcies a una subvenció de la Unió Europea, amb un projecte elaborat per joves des de la nostra entitat, que ha rebut l'ajuda del Patronat de Cultura i Joventut de Ripollet, i sobretot la del seu tècnic de Joventut. Aquesta nova empena significa l'obertura d'un punt de connexió, gratuït i obert al barri, d'Internet, un punt que permetrà l'accés a les noves tecnologies i que donarà als joves participants l'oportunitat d'apropar-se al món de la informàtica.

També s'ha aconseguit l'equipament que permetrà realitzar cursos d'inserció laboral per a joves aturats, dos dies la setmana, i l'obertura diària d'una sala amb ordinadors que permeti l'accés a Internet i a les noves tecnologies als usuaris que ho sol·licitin, als joves participants del Casal Jove, que ampliaran el seu curs d'iniciació a Word i disposaran del nou curs d'iniciació a Internet, i als joves que no disposen d'ordinadors a casa seva i que contempen el món de la informàtica des de molt lluny.

Totes aquestes propostes, i moltes més, sorgeixen de l'equip de La Gresca, un equip amb moltes ganes de treballar pel barri del Pont Vell i Tiana, que veu en la feina amb els joves del barri un camí per aconseguir la plena identificació dels joves participants amb el seu barri i un mitjà per a la seva vinculació participativa i real dintre del món associatiu del barri. **En tot moment, es pretén que els joves siguin els gestors reals del projecte i que siguin ells mateixos els que generin les activitats i les dinàmiques per tal de dur-les a terme.** La Gresca es transforma, així, en un punt de connexió entre els desitjos dels joves i la seva materialització. **Volem fomentar la creativitat, la iniciativa i l'esperit crític dels joves. Volem una societat pensant. Volem uns joves amb futur. Volem el millor per al nostre barri.**

Centre d'Esplai i Casal Jove La Gresca

benvinguts...

Dues noves associacions i una federació d'entitats formen part de La Roda des del mes de gener. Són el Grupo Unión, de la Mina de Sant Adrià del Besòs, l'Esplai Can Cun, de Montcada i Reixac i la Federació d'Entitats d'Olivella. Els donem la benvinguda!

Grupo Unión *sant adrià del besòs*

Grupo Unión és una entitat arrelada al barri de la Mina de Sant Adrià del Besòs des de fa més de vint-i-cinc anys. Treballa amb infants i joves del barri amb projectes de lleure i de formació, com el Centre Obert, l'Aula d'Estudi, el Punt Òmnia i la UEC L'eina.

El projecte de l'entitat s'adreça als infants i les famílies del barri de la Mina que pateixen una aguda problemàtica social. L'objectiu és aconseguir la seva normalització progressiva i la integració social, treballant d'una manera global la situació del nen i la nena. Es tracta d'un projecte de suport, o de substitució quan cal, de l'actuació d'altres instàncies educatives, com la família i l'escola, i de reforç, tant en els aspecte escolars com en els individuals i conviencials.

La finalitat del Grupo Unión des dels seus inicis ha estat l'educació integral dels infants i joves. Es tracta de donar una resposta actual i útil a la situació del noi i noies del barri.

Així, doncs, La Roda torna a ser present al barri de la Mina, després d'una llarga interrupció, amb les seves programacions de tallers i espectacles.

C. Venus, s/n
08930, Sant Adrià del Besòs
Apartat de Correus 508
Tel.: 93 381 15 78
pes.stadria@sdbbcn.com

Can Cun *montcada i reixac*

L'Esplai Can Cun és al municipi de Montcada i Reixac, concretament al barri de Can Cuiàs. Va nèixer fa sis anys de la mà d'un grup de joves emprenedors del barri. Tot i que els seus inicis van ser durs, el nombre de nens i nenes ha anat creixent i l'entitat s'ha consolidat.

La tasca principal de l'Esplai Can Cun és, d'una banda, l'organització de tallers de manualitats al Centre Cívic Can Cuiàs, portats a terme per una tallerista qualificada els divendres i, d'altra banda, l'organització de jocs, dinàmiques de grups, excursions i petites manualitats els dissabtes.

L'Esplai Can Cun també fa activitats de Nadal, com el cagatió o el Pare Noel, els Patges Reials i una ludoteca de Nadal, i activitats d'estiu, com el Ludojocs. En definitiva, Can Cun és un lloc on els nens i nenes del barri entre 3 i 12 anys poden acudir per passar-s'ho bé en un bon ambient.

Tel.: 93 575 87 05

■ **Les entitats de La Roda programaran fins a l'estiu un gran nombre d'espectacles i de tallers al seus barris.** Informeu-vos-en i participeu-hi! Són espectacles excel·lents, de tots els gèneres. Molts es programaran amb motiu de les festes de la Primavera, de Sant Jordi, d'activitats de les entitats o de festes locals. Truqueu-nos i us enviarem la programació detallada.

■ **La Roda programa des de fa tres anys espectacles a Solsona.** Les programacions han estat molt ben acollides per la població, amb un ple total a cada sessió, que es fan un cop al mes durant cinc mesos. Els millors grups catalans hi han participat i han obtingut una molt bona resposta dels infants i dels adults. Aquesta programació ens dóna la satisfacció de respondre a la demanda dels solsonencs de disposar d'activitats culturals de qualitat per als seus infants.

Entitats d'Olivella

La Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes d'Olivella està formada per sis entitats del municipi. Es van unir l'any passat i han format cinc comissions. Han creat, entre altres seccions, un grup d'ajuda mútua i d'activitats d'integració social; Temps x Temps, un espai d'intercanvi i serveis; l'Espai de la Dona i un espai per a infants i joves. En aquest últim, la Federació pretén oferir activitats de lleure a la població més jove del municipi, un espai de convivència i de joc on podran adquirir valors imprescindibles per al seu creixement.

C. de la Garsa, 2. Olivella, 08818

Tamborinada

L'hivern ja s'acaba i aviat ens visitarà la primavera. I, com cada any, aquesta estació ve acompanyada de la gran

trobada de les entitats de La Roda, la Tamborinada. L'any passat, amb el 25è aniversari d'aquesta celebració, vam poder gaudir d'una magnífica festa gràcies al treball i a la dedicació de les entitats i dels voluntaris. Però amb vint-i-cinc anys no en tenim prou. Així que comencem els preparatius per la 26a edició.

De moment, ja tenim data: el diumenge 11 de maig. El lloc i l'horari, ja els sabeu: de les 11 del matí a les 7 del vespre omplirem el parc de la Ciutadella de Barcelona de tallers, espectacles, jocs i molta diversió. També tenim un tema: la natura i el respecte al medi ambient.

Al CARRER del proper trimestre ja us en donarem més informació: la programació, els grups, els tallers... Mentrestant, talleristes, animadors, voluntaris, mares i pares, joves i infants, obriu la vostra agenda i apunteu amb lletres ben grans: **el proper 11 de maig, TAMBORINADA!** Us hi esperem!

2003

El projecte *ARSIS Ocupació* comença a Badalona

L'Associació ARSIS de Badalona inicia a partir del mes de gener el projecte "ARSIS Ocupació" amb la finalitat d'atendre 300 aturats i aturades durant l'any 2003 i ajudar-los a trobar feina. Aquest projecte és un pas més en l'actuació d'ARSIS a favor de la formació i l'ocupació, iniciada l'any 1998. Des d'aleshores, ARSIS ha fet uns quinze cursos i ha format unes 250 persones, moltes de les quals han trobat feina.

El projecte "ARSIS Ocupació" ofereix assessorament laboral gratuït a joves majors de 16 anys i persones adultes a l'atur o en situació de precarietat laboral. L'objectiu del programa és oferir a aquestes persones recursos i mètodes per trobar feina i aconseguir la seva inserció laboral. Destaquen tres activitats del projecte: l'atenció personalitzada i

l'acompanyament del beneficiari fins que aconsegueix una feina; els cursos de formació ocupacional oferts per ARSIS i la borsa de treball pròpia de l'entitat, amb més de cent empreses col·laboradores. Una novetat d'aquest projecte és el taller "Vaig a trobar feina", un cursat pràctic de quatre sessions dissenyat en col·laboració amb la prestigiosa consultora Montaner & Associats, de Barcelona. Es treballarà especialment les actituds personals i el desenvolupament del potencial de cada alumne. Es tocaran especialment temes com l'autoestima i el pensament positiu, aspectes crucials per a moltes persones a l'atur. Per començar aquest projecte, ARSIS disposa de quatre professionals: una directora, una administrativa, una promotora laboral i una psicòloga, a més dels professors que impartiran els

cursos. El projecte ha rebut subvencions del Ministeri de Treball i Assumptes Socials, la Fundació La Caixa i la Fundació Levi Strauss. Els cursos ocupacionals que s'impartiran estan enfocats a la capacitat ràpida per trobar feina: cuina, cambrer/a de restaurant i bar, electricitat bàsica, planxisteria, informàtica i auxiliar de transport sanitari (en conveni amb Ambulàncies La Pau). **No hi ha límits d'edat, sexe o condicions socials.** Els immigrants també poden formar part del projecte sempre que tinguin legalitzada la seva situació. Es donarà preferència a les dones a l'atur majors de 35 anys i als joves de 16 a 25 anys. Cada beneficiari tindrà un tutor que seguirà el seu procés fins que aconsegueixi trobar feina.

ARSIS. C. General Weyler, 257, Badalona.

Tel.: 93 383 67 43 • mpaz@arsis.org

La Fundació Marianao presenta *Carta d'identitat*, un llibre per continuar somiant

La Fundació Marianao-Casal Infantil i Juvenil de Marianao de Sant Boi de Llobregat va presentar el passat 18 de gener el llibre que recull el seu ideari, *Carta d'identitat*. A l'acte, que va comptar amb l'assistència de més de 300 persones, hi van ser present l'alcaldeessa de Sant Boi, Montserrat Gibert, i la secretària general de Joventut, Rosa Maria Pujol. Es va entregar el títol d'"Amic de la Fundació" a diversos veïns, col·laboradors i entitats que s'han destacat pel seu suport al llarg de la història de la Fundació —entre les quals La Roda—, es va projectar un vídeo sobre la història de l'entitat i la Coral Reinaxença de Sant Boi va oferir un concert. L'acte es va cloure amb la inauguració de les darreres obres fetes al Casal i amb un animat pisolabís.

L'expressió escrita d'experiències vitals

Fa temps que a la Fundació Marianao vam valorar la conveniència d'explicitar l'ideari fundacional i d'actualitzar el nostre projecte educatiu. Per fer-ho hem utilitzat diversos documents escrits i consensuats durant el procés històric de la institució, aportacions de persones que ens han ajudat en aquest camí de redefinició de la nostra identitat i les conclusions de diverses jornades de reflexió (cal destacar la de Can Santoi, el 1999).

De tot aquest treball, n'han sorgit dos documents: *Carta d'identitat*, ara publicat en la col·lecció "Pal de Paller", i el "Projecte socio-educatiu", editat per a ús intern. El primer vol ser l'expressió de l'ideari i les opcions fonamentals que orienten la Fundació Marianao i el segon és un document més concret, que inclou l'anàlisi de la realitat del moment present, el model d'intervenció educativa, les opcions metodològiques i l'estil d'intervenció i educatiu. Sens dubte, els dos documents són fruit d'un esforç de síntesi que reflecteix el patrimoni cultural que s'ha anat construint i compartint en el Casal Infantil i Juvenil de Marianao.

Cal dir que *Carta d'identitat* no és solament una declaració. És, sobretot, l'expressió escrita de les experiències vitals de moltes persones, sobretot joves, que han crescut amb el Casal i formen part d'un imbricat teixit sobre el qual s'ha construït una identitat comunitària en què moltes persones han trobat arrelament i sentit per a les seves opcions de vida.

En aquesta època de vertigen i superficialitat desfermada, aturar-se a pensar sobre què som i què volem ser té una significació especial. Fer-ho és la conseqüència de la seriositat del compromís de la Fundació i alhora és el testimoni d'un dinamisme notable i d'un creixement incessant, sempre motivats per l'esperit de servei a les persones necessitades i per la lluita per un món més just i solidari. Un document així té un doble valor: és un referent i és un projecte, perquè permet revisar la pròpia tasca i anuncia la utopia. Per això, com la vida mateixa, és un document obert i permeable als nous reptes, interpel·lacions i experiències que entre tots anem descobrint i compartint. Aquest llibre és una invitació a continuar somniant. Que ningú no ens robi el somni d'un món millor!

Xavier Pedrós. President de la Fundació Marianao

Xavier López. Director de la Fundació Marianao

BADALONA Esplai Xiriviripum i Associació Juvenil La Rotllana de la Salut - Ateneu Popular Sant Roc - ARSIS, Amics del Raval i de Sistrells **BADIA DEL VALLÈS** Centre d'Esplai Foc Nou **BALAGUER** Associació Amics de Sant Josep del Molí **BARCELONA** Esplai Guineueta - Centre Obert Ciutat Meridiana - Associació pel Lleure Font de la Guatlla - Esplai Flor de Maig de Poblenou - Servei Obert d'Infància i Adolescència de Canyelles - Ateneu Popular 9 Barris, Trinitat Nova i Verdum - Esplai Sol i Gent i Associació de Veïns Paraguai Perú - Esplai Tramuntana de Porta - Associació de Veïns de Prosperitat, Esplai Druida i Ludoteca la Guineu de Prosperitat - Projecte Infància del Raval - Servei Obert d'Infància i Adolescència de Roquetes - Associació de Veïns i Esplai Totikap de Sant Antoni - Associació de Veïns de Trinitat Nova i El Desván - Casal Infantil El Drac **CORNELLÀ DEL LLOBREGAT** Centre d'Esplai Mowgli **GIRONA** Centre Infantil i Juvenil Parroquial Santa Eugènia de Ter **L'HOSPITALET DEL LLOBREGAT** Centre Educatiu Jovis, Esplai Esclat i Club Bellvitge - Club d'Esplai Pubilla Cases-Can Vidalet **LLEIDA** Col·lectiu Cultural Cap Pont **MANRESA** Esplai La Font de la Font dels Capellans **MARTORELL** Centre d'Esplai Trencadissa **MASQUEFA** Centre d'Esplai Giravolt **MATARÓ** Esplai La Tribu i Associació de Veïns Els Molins **MONTCADA I REIXAC** Esplai S.E.S.A. - Esplai Can Cun de Can Cuiàs **MONTORNÈS DEL VALLÈS** Esplai Panda **OLIVELLA** Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes **EL PRAT DEL LLOBREGAT** Coordinadora de Temps Lliure del Barri de Sant Cosme

carrer 36

les entitats de la roda

primavera • 2003

PREMIÀ DE DALT Cau L'Espolsada **PREMIÀ DE MAR** Centre d'Esplai Parroquial, Esplai El Carrer i Agrupament Escolta Amon-Ra **RIPOLLET** Esplai La GRESCA del barri Pont Vell **SABADELL** Grup d'Esplai La Baldufa - Grup d'Esplai La Llar del Vent - Grup d'Esplai La Masia - Grup d'Esplai Els Quatre Gats **SALLENT** Gent amb Nassos **SANTA COLOMA DE GRAMENET** Esplai Pájaro Loco **SANTA MARGARIDA DE MONTBUI** Centre Obert Santa Anna **SANT ADRIÀ DEL BESÒS** La Xarxa al Carrer, Grupo Unión de la Mina **SANT ANTONI DE VILAMAJOR** Associació Juvenil El Drac Petit **SANT BOI DEL LLOBREGAT** Casal de Joves Casablanca - Centre d'Esplai Arrels i Fundació Marianao-Casal Infantil i Juvenil de Marianao **SANT CUGAT DEL VALLÈS** Associació Doble Via **SANT JOAN DESPÍ** Club d'Esplai El Tricicle - Centre d'Esplai El Nus - Centre d'Esplai El Castanyot **SANT PERE DE RIBES** GER, Entitat Cultural i Esportiva **SANT VICENÇ DELS HORTS** Centre Juvenil i Esplai Don Bosco i Centre d'Amics La Guàrdia **LA SÈNIA** Centre Obrer Jove **TARRAGONA** Eskurri Esplai i Associació de Veïns de Bonavista - Associació de Veïns Torreforta, Associació de Veïns Progressista i Coral Veus Blanques de Torreforta **TEIÀ** Ludoteca Intercultural Tulundang del G.R.A.M.C. **TERRASSA** Esplai La Fàbrica de Can Tusell - Esplai Sant Llorenç - Esplai Ègara **VILANOVA DEL VALLÈS** Esplai Els Patufets **VILANOVA I LA GELTRÚ** Centre d'Esplai Drac Màgic **VILOBÍ DEL PENEDÈS I FONT-RUBÍ** Catacroc, Joves de Vilobí i Font-rubí, Esplai Els Bubulots de Vilobí i Font-rubí i Esplai El Gotim de Font-rubí

i si voleu rebre **carrer**
truqueu al 93 414 72 01

en aquest número

hi han participat:

Joffre Villanueva
Claustre Pallarès
Carme Guasch
Ana Trujillo
Marta Forn
Lluís Pinyot
Casal de Joves Casablanca
Fundació Pere Tarrès
Montse Fran
Noè Rivas
Miqui Giménez
La Xarxa
Maria Salicrú-Maltas
Teia Moner...

moltes Bgràcies!!

C. Sant Eusebi, 53, pral. 2a • 08006 Barcelona
Tel.: 93 414 72 01 • Fax. 93 414 77 05
rodaesp@suport.org